Ετος Β' — Αριθμος 69 Τιμᾶται λεπτῶν 10 Εν Αθηναις 16 Φεβρουαριου 1886

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Ν. ΟΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Οδος Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης»
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνος), μυθιστορία Οὐΐλκη Κόλλινς, μεταφρασις Χαρ. Ἀννίνου. (Συνέχ.). — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ. (Συνέχ.). — Η ΠΑΤΡΙΣ ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ, ἐκ τῶν τοῦ F. Diény.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5. ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δ
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 10. Ἐν Ρωσσίᾳ ρουβλια 4.
ΦΥΛΛΑ προηγούμενα λεπτὰ 20

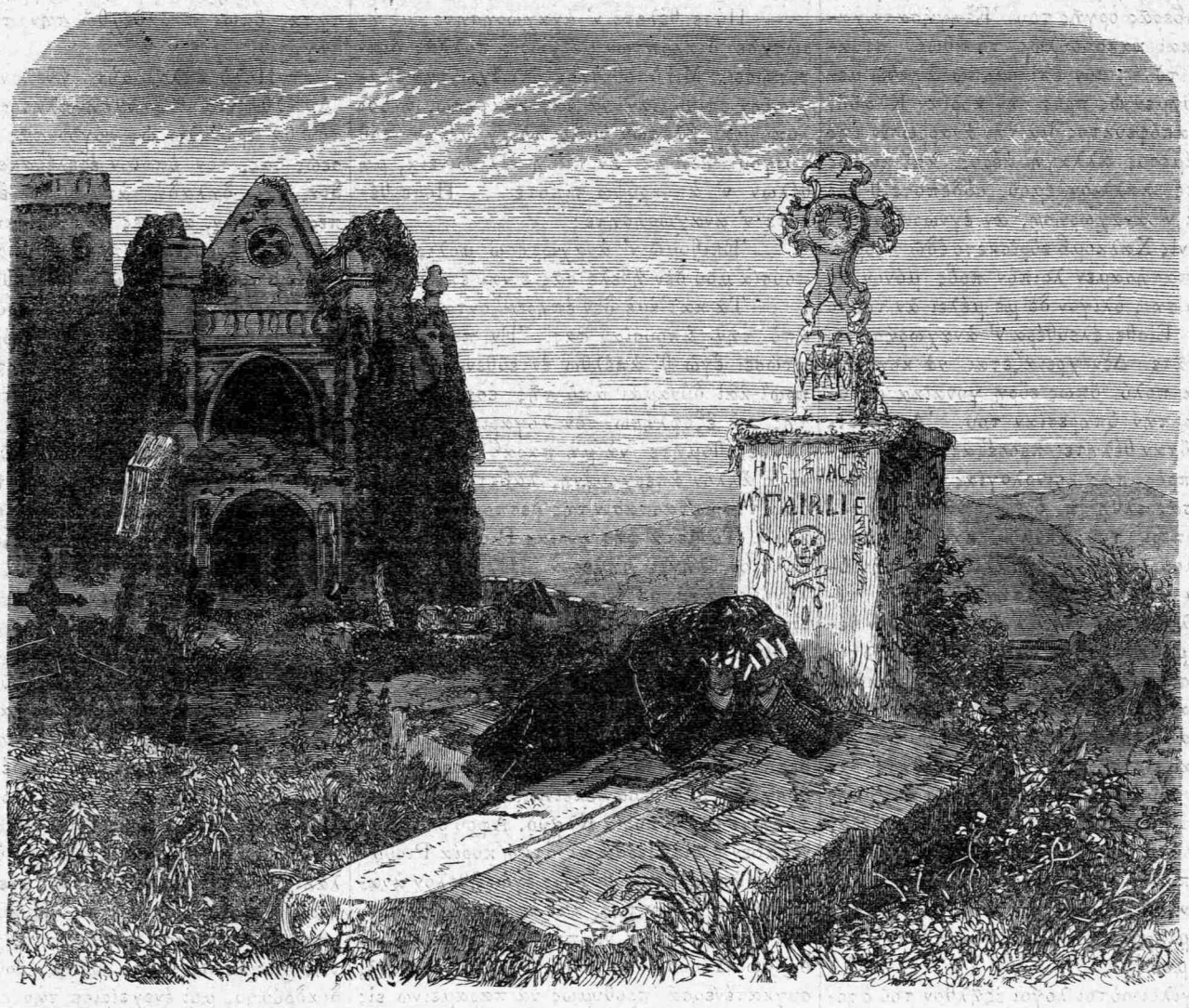

Ἐξέτεινα τὰς χεῖρας, καὶ ἐστήριξα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ λευκοῦ μαρμάρου. (Σελ. 131).

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΙΛΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μετάφρασις Χαραλάμπους Ἀννίνου

[Συνέχεια ἴδε προηγουμένων φύλλων].

Ὁ τόνος μεθ' οὗ ὡμίλει καὶ αἱ ὀλίγαι στιγμαί, αἱ διαρρεύσασαι, μετὰ τὴν ἐκ τοῦ κήπου ἔξοδόν μας συνέτεινεν ὅπως ἀνακτήσω κάποιαν ἀταραξίαν. Δύσκολον μοὶ εἶνε νὰ εἴπω τί θὰ ἔπραττον κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμήν, ἂν εἶχον καταναλώσει τὸν βίον ὁλόκληρον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἄλλων. Πλὴν εἶπα ὅ,τι εἶμαι· κεκτημένη τὰ αἰσθήματα, τὰς ἀρχὰς καὶ τὴν ἀνατροφὴν κυρίας, δὲν ἠδυνάμην νὰ διστάσω ὡς πρὸς τὴν ἀπόφασιν. Τὸ πρὸς ἐμὲ τὴν τὴν ἰδίαν καὶ πρὸς τὴν κυρίαν Κλαϋδ καθῆκον μοὶ ἀπηγόρευσε νὰ μείνω ἐπὶ πλέον ὑποκειμένη εἰς ἄνθρωπον τόσον αἰσχρῶς ἐξαπατήσαντα ἀμφοτέρας ἡμᾶς διὰ σειρᾶς ὅλης μυσαρῶν προσποιήσεων.

— Μὲ τὴν ἄδειάν σας, σὶρ Πέρσιβαλ, τῷ εἶπον, ἔχω κάτι νὰ σᾶς εἴπω ἰδιαιτέρως. Μετ' αὐτὸ εἶμαι πρόθυμος νὰ μεταβῶ μετὰ τῆς κυρίας εἰς τὸν θάλαμον τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ . . .

Ἡ κυρία Ριοὔμπελ, ἣν ὑπέδειξα δι' ἐλαφρᾶς κινήσεως τῆς κεφαλῆς, ἀνέπνευσε μὲ ἦθος αὔθαδες τὴν εὐωδίαν τῆς ἀνθοδέσμης της, καὶ ἀπεμακρύνθη μὲ βῆμα εὐσταθές, διευθυνομένη πρὸς τὴν θύραν τοῦ πύργου.

— Λοιπόν; εἶπεν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ μετά τινος δριμύτητος, τί τρέχει πάλιν;

— Ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς καταστήσω γνωστόν, κύριε, ὅτι σκοπεύω νὰ παραιτηθῶ τῆς ὑπηρεσίας, ἥτις μοὶ εἶνε ἀνατεθειμένη ἐν Μπλὰκ-οὐάτερ-Πάρκ.

Τοιαύτη κατὰ γράμμα ὑπῆρξεν ἡ δήλωσίς μου. Εἶχον ἀποφασίσει διὰ τῶν πρώτων λέξεων, ἃς ἤθελον ἀποτείνει πρὸς αὐτόν, νὰ τοῦ ἐκφράσω τὴν ἀκράνδατον πρόθεσίν μου τοῦ ν' ἀποχωρήσω τῆς ὑπηρεσίας του.

Μ' ἐκεραύνωσε δι' ἑνὸς ζοφεροῦ βλέμματός του καὶ μετὰ κινήματος ὀργῆς εἰσή-

γαγε τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια τοῦ ἐπενδύτου του.

— Διατί; ἠρώτησεν· ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τὸν λόγον.

— Δὲν ἁρμόζει εἰς ἐμέ, σὶρ Πέρσιβαλ, νὰ ἐκφράσω γνώμην ἐπὶ πάντων τῶν συμβάντων ἐν τῷ πύργῳ. Ἐπιθυμῶ πρὸ πάντων νὰ μὴ προσβάλω κανένα. Τοῦτο μόνον δύναμαι νὰ εἴπω ὅτι, κατὰ τὴν πεποίθησίν μου, δὲν συμβιβάζεται πλέον τὸ πρὸς ἐμαυτὴν καὶ τὴν κυρίαν Κλάϋδ καθῆκον μὲ τὴν περαιτέρω ἐνταῦθα ὑπηρεσίαν μου.

— Εὑρίσκετε λοιπὸν συμβιβαζόμενον μὲ τὸ πρὸς ἐμὲ καθῆκόν σας τὸν τρόπον σας αὐτόν, δι' οὗ μοὶ ῥίπτετε κατὰ πρόσωπον τὰς ὑποψίας σας; ἀνέκραζεν ἀποτόμως παραφερόμενος ὑπὸ τῆς ἐκρηγνυομένης φοβερᾶς ὀργῆς του. Ἐξηγήσατε χαμερπῶς καὶ κακοβούλως τὸ ἀθῶον στρατήγημα, τὸ ὁποῖον ἐπὶ σκοπῷ ἀγαθῷ μετεχειρίσθημεν ὡς πρὸς τὴν κυρίαν Κλάϋδ. Ὅρος ἀναπόφευκτος διὰ τὴν ἀνάρρωσίν της ἦτο ἡ ἄμεσος ἀλλαγὴ ἀέρος, καὶ καθὼς γινώσκετε κάλλιον ἐμοῦ, οὐδέποτε θ' ἀπεφάσιζε ν' ἀναχωρήσῃ, ἂν ἐγνώριζεν ὅτι ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ εὑρίσκετο ἐδῶ ἀκόμη. Τὴν ἐξηπατήσαμεν λοιπὸν πρὸς μόνον τὸ συμφέρον της, ὀλίγον δὲ μὲ μέλει ἂν τοῦτο γνωσθῇ. Εἶσθε ἐλευθέρα ν' ἀναχωρήσητε, ἂν ἀγαπᾶτε. Δὲν χρειάζεται νὰ κοπιάσῃ τις πάρα πολύ, ὅπως εὕρῃ γυναῖκα ὡς ὑμᾶς διὰ τὴν ὑπηρεσίαν του. Ἀπέλθετε λοιπόν, ὅταν θέλητε· προσέξατε ὅμως καλῶς ὡς πρὸς τὰς κοινολογίας ἃς ἐνδέχεται νὰ σᾶς ἔλθῃ ἡ ὄρεξις νὰ κυκλοφορήσητε περὶ τοῦ ἀτόμου καὶ τῶν ὑποθέσεών μου, ἀφοῦ ἐγκαταλείψητε τὴν ὑπηρεσίαν μου. Εἰπέτε τὴν ἀλήθειαν, τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τῆς ἀληθείας, ἂν δὲν θέλητε νὰ μετανοήσητε. Βεβαιώθητε πρῶτον αὐτοπροσώπως, ὅτι ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ εὑρίσκεται ἐδῶ· βεβαιώθητε ἂν διάγῃ καλῶς εἰς αὐτὸ τὸ διαμέρισμα τοῦ πύργου ὅπως καὶ εἰς τὸ ἄλλο. Ἐνθυμήθητε τὰς ὁδηγίας τοῦ ἰατροῦ, ὡς πρὸς τὴν ἀνάγκην ἣν εἶχεν ἡ κυρία Κλάϋδ ν' ἀλλάξῃ ἀέρα, μόλις τοῦτο ἤθελεν εἶσθε δυνατόν. Ἐξετάσατε πάντα ταῦτα ἐνδομύχως, καὶ θὰ ἴδωμεν ἂν θὰ ἔχητε τὸ θάρρος νὰ εἴπητε τὸ παραμικρὸν κατ' ἐμοῦ ἢ κατὰ τῆς διαγωγῆς μου! . . .

Οἱ ὀργίλοι οὗτοι λόγοι ἐξῆλθον τοῦ στόματός του ἀπνευστί, ἐνῷ περιήρχετο βιαίως σείων καὶ κροταλίζων εἰς τὸν ἀέρα τὸ μαστίγιόν του.

Οὐδὲν ὑπῆρχεν ἐν τῇ στάσει του καὶ ἐν τοῖς λόγοις του δυνάμενον νὰ διασείσῃ τὴν πεποίθησίν μου, ὡς πρὸς τὴν ἐξύφανσιν πόσων αἰσχρῶν δόλων δι' ὧν τὴν προτεραίαν ἀκόμη, μὲ εἶχεν ἐξαπατήσει καὶ ὡς πρὸς τὴν σκληρὰν πονηρίαν, ἣν μετεχειρίσθη διὰ ν' ἀποχωρίσῃ τὴν κυρίαν Κλάϋδ ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς της, καὶ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ ἐπιχειρήσῃ ταξείδιον μάταιον εἰς Λονδῖνον, καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν εὑρίσκετο σχεδὸν ἐκτὸς ἑαυτῆς, ἕνεκα τῆς ἀνησυχίας ἣν τῇ ἐνέπνεεν ἡ ἀπουσία τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ. Ὡς ἦτο ἑπόμενον ἐτήρησα κρυφίας τὰς σκέψεις μου ταύτας, καὶ οὐδὲν μὲν εἶπον δυνάμενον νὰ τὸν ἐξερεθίσῃ ἐπὶ πλέον, εἶχον ὅμως ἀκλόνητον ἀπόφασιν νὰ ἐπιμείνω. Ἤρεμος καὶ πραεῖα ἀπάντησις κατευναζει τὴν ὀργὴν καὶ κατ' ἀκολουθίαν συνέσχον τὰ αἰσθήματά μου, ὅτε ἦλθεν ἡ σειρά μου ν' ἀπαντήσω.

— Ἐνόσῳ θὰ διατελέσω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σας, σὶρ Πέρσιβαλ, τῷ εἶπον, ἐλπίζω ὅτι θὰ φανῶ γινώσκουσα κάλλιστα τὰ καθήκοντά μου, μὴ ἀναμιγνυομένη ποσῶς εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν αἰτίων, ἅτινα σᾶς ὑπηγόρευσαν τὴν τοιαύτην διαγωγήν. Ὅταν δὲν θὰ διατελῶ πλέον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σας, ἐλπίζω ὅτι θὰ εἰξεύρω νὰ τηρήσω καλῶς τὴν θέσιν μου, μὴ μεριμνῶσα περὶ πραγμάτων, ἅτινα δὲν μ' ἐνδιαφέρουσιν.

— Πότε θέλετε ν' ἀναχωρήσητε; μὲ ἠρώτησε διακόπτων με χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις. Μὴ ὑποθέσητε ὅτι ἔχω τὴν ἐλαχίστην ἐπιθυμίαν νὰ σᾶς κρατήσω, ἢ ὅτι λυποῦμαι βλέπων ὑμᾶς ἀπερχομένην τοῦ πύργου. Φέρομαι ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ, μὴ θέλων ν' ἀποκρύψω τίποτε . . . Πότε θέλετε ν' ἀναχωρήσητε;

— Ἐπιθυμῶ ν' ἀναχωρήσω μόλις ἡ ἀπουσία μου δὲν ἤθελε σᾶς εἶναι ἐπιζήμιος.

— Τὰ κατ' ἐμὲ δὲν ἐπηρεάζονται ποσῶς ἀπὸ τὴν ἀπουσίαν σας. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐγὼ θ' ἀπέλθω ἐντεῦθεν αὔριον τὸ πρωΐ καὶ δύναμαι ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ταύτης νὰ ἐξοφλήσω τὸν λογαριασμόν σας· Ἂν ἐπιθυμῆτε νὰ μὴ παραβλάψητε κανένα ἄλλον ἀπερχομένη, λάβετε τότε ὑπ' ὄψιν τὴν κατάστασιν τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ. Τὸ μετὰ τῆς κυρίας Ριοὺμπελ συμβόλαιον λήγει σήμερον. Ἔχει καὶ αὐτὴ λόγους νὰ ἐπιστρέψῃ τὴν ἑσπέραν ταύτην εἰς Λονδῖνον. Ἂν φύγητε ἀμέσως, ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ θὰ μείνῃ ἄνευ περιθάλψεως.

Εἶνε περιττόν, φρονῶ, νὰ εἴπω ὅτι ἤμην ἐντελῶς ἀνίκανος νὰ ἐγκαταλείψω τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ εἰς περιστάσεις τόσον δυσχερεῖς, οἵαι ἦσαν ἐκεῖναι, ἐν αἷς διετέλει αὐτή τε καὶ ἡ κυρία Κλάϋδ. Ἀφοῦ μοὶ ἐπανέλαβεν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ὅτι ἡ κυρία Ριοὺμπελ θ' ἀπήρχετο εὐθὺς ὡς ἐγὼ ἤθελον ἀναλάβει τὴν θέσιν της, καὶ ἀφοῦ ἔτυχον παρ' αὐτοῦ τῆς ἀδείας νὰ προσκληθῇ ἐκ νέου ὁ δόκτωρ Δάουσον διὰ νὰ ἐπιτηρῇ τὴν ἀσθενῆ, συγκατένευσα προθύμως νὰ παραμείνω εἰς Μπλὰκ-ουάτερ-Πάρκ, ἕως ὅτου δὲν ἤθελον εἶσθαι πλέον ἀναγκαία εἰς τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ. Συνεφωνήσαμεν ὅτι ὀκτὼ ἡμέρας πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου θὰ εἰδοποίουν τὸν πληρεξούσιον τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ, ὅστις θὰ ἐμερίμνα νὰ μὲ ἀντικαταστήσῃ. Πάντα ταῦτα συνεζητήσαμεν καὶ συνεφωνήσαμεν δι' ὀλίγων λέξεων. Μετὰ τὴν συμφωνίαν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ μοὶ ἔστρεψεν ἀποτόμως τὰ νῶτα, καὶ μὲ ἀφῆκεν ἐλευθέραν νὰ ὑπάγω πρὸς ἐντάμωσιν τῆς κυρίας Ριοὺμπελ. Ἡ ἀλλόκοτος ἐκείνη ξένη εἶχε μείνει ἡσύχως καθημένη ἐπὶ τῆς φλιᾶς τῆς θύρας, ἀναμένουσα νὰ προσέλθω ὅπως μὲ ὁδηγήσῃ εἰς τὸν θάλαμον τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ.

Εὑρισκόμην μόλις εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ δρόμου, ὅτε ὁ σὶρ Πέρσιβαλ, ὅστις ἐβάδιζεν κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν ἐσταμάτησεν ἐξαίφνης καὶ μὲ ἀνεκάλεσε.

— Διατί θέλετε ν' ἀφήσητε τὴν ὑπηρεσίαν μου; μὲ ἠρώτησεν.

Μεθ' ὅσα ἐπηκολούθησαν μεταξὺ ἡμῶν, ἡ ἐρώτησις ἦτο τόσον παράδοξος, ὥστε δὲν εὑρίσκον καμμίαν πρόχειρον ἀπάντησιν.

— Προσέξατε καλῶς! ἐξηκολούθησεν· ἀγνοῶ διατί ἀποχωρεῖτε, ὑποθέτω ὅμως ὅτι θὰ παραστῇ ἀνάγκη νὰ δώσητε μίαν ἐξήγησιν περὶ τῆς ἀποχωρήσεώς σας ἐκ τῆς οἰκίας μου, ὅταν θὰ εὕρητε ἄλλην τινὰ θέσιν . . . Ποίαν ἐξήγησιν θὰ δώσητε; . . Τὸν ἀποχωρισμὸν τῆς οἰκογενείας βεβαίως. Δὲν εἶναι ἀληθές;

— Δὲν ἔχω καμμίαν ἀντίρρησιν, ἀπήντησα, ὅπως παραδεχθῶ τὴν τοιαύτην ἐξήγησιν.

— Πολὺ καλά· αὐτὸ ἤθελον νὰ μάθω. Ἂν ἔλθῃ τις νὰ ζητήσῃ πληροφορίας, αὐτὸν θὰ προβάλω ὡς λόγον τῆς ἀποχωρήσεώς σας, τὸν ὁποῖον ἐξελέξατε σεῖς ἡ ἰδία, ὅτι δηλαδὴ ἀπήλθετε ἕνεκα τῶν περιστάσεων, αἵτινες ἠνάγκασαν τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας ν' ἀποχωρισθῶσιν.

Καὶ πρὶν ἢ δυνηθῶ νὰ προσθέσω λέξιν, μοὶ ἔστρεψε τὰ νῶτα, ὡς καὶ πρότερον, καὶ ἀπῆλθε βήματι ταχεῖ διευθυνόμενος πρὸς τὴν δενδροφυτείαν. Ὁ τρόπος του μ' ἐξέπληττεν, ὅπως καὶ οἱ λόγοι του· ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι μοὶ ἐνέπνεε φόβον.

Καὶ αὐτῆς τῆς κυρίας Ριοὺμπελ ἡ ὑπομονὴ ἤρχιζεν ἤδη νὰ ἐξαντλῆται, ὅταν τὴν συνήντησα εἰς τὴν θύραν τοῦ πύργου.

— Τέλος πάντων! ἀνέκραζεν ὑψοῦσα τοὺς ἰσχνοὺς αὐτῆς ὤμους.

Εἶτα μὲ ὡδήγησεν ἐντὸς τοῦ ἀκατοικήτου κτιρίου, ἀνῆλθε τὰς κλίμακας, καὶ διὰ τῆς κλειδός, ἣν ἔφερεν ἐπ' αὐτῆς, ἤνοιξε τὴν εἰς τὴν ἐσχατιὰν τοῦ διαδρόμου θύραν, τὴν ἄγουσαν εἰς τὸ ἀρχαῖον διαμέρισμα τῆς ἐποχῆς τῆς βασιλίσσης Ἐλισάβετ. Τὴν θύραν ταύτην οὐδέποτε εἶδον ἀνοιχθεῖσαν, ἀφ' ἧς ἐποχῆς εὑρισκόμην ἐν Μπλὰκ-ουάτερ-Πάρκ. Τοὺς θαλάμους ἐγίνωσκον καλλίστα ἐπισκεφθεῖσα αὐτοὺς πολλάκις, ἀλλ' εἰσελθοῦσα πάντοτε ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους τοῦ πύργου. Ἡ κυρία Ριοὺμπελ ἐσταμάτησε πρὸ τῆς τρίτης θύρας, τῆς συγκοινωνούσης μετὰ τοῦ παλαιοῦ διαδρόμου, μοὶ ἐνεχείρισε τὴν κλεῖδα αὐτῆς καὶ τῆς προηγουμένης, καὶ μοὶ εἶπεν ὅτι ἐντὸς τῶν δωματίων θὰ εὕρισκον τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ. Προτοῦ νὰ εἰσέλθω, ἐσκέφθην ὅτι ἡ ἀποστολή της εἶχε λήξει, κατὰ συνέπειαν τῇ εἶπον, μὲ φράσεις λίαν εὐκρινεῖς, ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ἀνεδεχόμην ἐγὼ μόνη τὴν νοσηλείαν τῆς ἀσθενοῦς.

— Χαίρω πολὺ δι' αὐτό, κυρία, μοὶ εἶπεν ἡ κυρία Ριοὺμπελ. Ἔχω μεγάλην ἀνάγκην ν' ἀπέλθω.

— Ἀναχωρεῖτε σήμερον; τὴν ἠρώτησα θέλουσα νὰ βεβαιωθῶ καλῶς.

— Ἀφοῦ ἀναλαμβάνετε σεῖς, κυρία, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης τὴν ὑπηρεσίαν, θ' ἀναχωρήσω μετὰ ἡμίσειαν ὥραν. Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ εὐηρεστήθη νὰ θέσῃ εἰς τὴν διά-

θεσίν μου τὸν κηπουρὸν καὶ τὸ ἁμάξιον, ὁπόταν ἤθελε μοὶ ἀναγκαιοῖ. Δι' αὐτοῦ θὰ μεταβῶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν εἰς τὸν σταθμόν· ἡ ἀποσκευή μου εἶνε ἤδη ἕτοιμος. Ἔχω τὴν τιμήν, κυρία, νὰ σᾶς χαιρετίσω...

Ὑπεκλίθη μόλις καὶ ἀπῆλθε διὰ τοῦ διαδρόμου, ὑποτονθορίζουσα τὸν ἦχον φαιδροῦ ᾀσματίου καὶ κτυπῶσα εὐθύμως τὸν καιρὸν διὰ τῆς ἀνθοδέσμης, ἣν ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα. Μετὰ χαρᾶς δύναμαι νὰ εἴπω ὅτι ἔκτοτε δὲν ἐπανεῖδον πλέον τὴν κυρίαν Ῥιοῦμπελ.

Ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὸν θάλαμον, ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἐκοιμᾶτο. Τὴν παρετήρησα μετ' ἀνησυχίας κατακεκλιμένην ἐπὶ τῆς εὐρείας κλίνης[1] παλαιᾶς τὸν ῥυθμὸν καὶ πενθίμου. Ἡ ὄψις της βεβαίως δὲν ἦτο χειροτέρα ἢ ὅτε τὴν εἶδον τὴν τελευταίαν φοράν. Εἶμαι μάλιστα ἠναγκασμένη νὰ παραδεχθῶ, ὅτι δὲν τῇ ἔλειψεν ἡ νοσηλεία καὶ ἡ περιποίησις. Ὁ θάλαμος ἦτο πενιχρότατα διεσκευασμένος, πλήρης κόνεως καὶ ἀρκετὰ σκοτεινός· τὸ παράθυρον ὅμως, ὅπερ ἔκειτο πρὸς τὸ μέρος ἐρήμου αὐλῆς, εὑρισκομένης ὄπισθεν τοῦ πύργου, ἦτο ἀνοικτὸν διὰ ν' ἀνανεῶται ὁ ἀήρ. Ἐν γένει εἶχε ληφθῆ πᾶσα πρόνοια ὅπως καταστῇ ἀνετωτέρα ἡ κατοικία. Ὥστε ἡ ἀπάτη τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ δὲν εἶχέ τι ἀπάνθρωπον εἰμὴ μόνον ὡς πρὸς τὴν κυρίαν Κλάϋδ. Ἡ ἀξιοκατάκριτος διαγωγή, ἣν αὐτὸς καὶ ἡ κυρία Ῥιοῦμπελ ἔδειξαν πρὸς τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ, περιωρίζετο, καθόσον ἠδυνήθην νὰ ἐννοήσω, εἰς τοῦτο, ὅτι περιώρισαν αὐτὴν καὶ τὴν ἀπέκρυψαν ἀπὸ τὰ ὄμματα πάντων.

Ἐξῆλθον χωρὶς νὰ προξενήσω θόρυβον, ἀφίνουσα τὴν ἀσθενῆ ἀπολαύουσαν τοῦ γαληναίου αὐτῆς ὕπνου, ἐπορεύθην δὲ πρὸς συνάντησιν τοῦ κηπουροῦ, ὅπως δώσω εἰς αὐτὸν τὰς ὁδηγίας δι' ὧν ἤλπιζον νὰ ἐξευμενίσω καὶ προσκαλέσω ἐκ νέου εἰς τὸν πύργον τὸν ἰατρόν. Παρεκάλεσα αὐτόν, ἀφοῦ ἤθελεν ὁδηγήσει τὴν κυρίαν Ῥιοῦμπελ εἰς τὸν σταθμόν, νὰ διέλθῃ ἐκ τῆς κατοικίας τοῦ κυρίου Δάουσον καὶ νὰ τῷ ἀφήσῃ προφορικὴν παραγγελίαν ἐξ ὀνόματός μου νὰ ἔλθῃ νὰ μ' εὕρῃ. Ἤμην βεβαία ὅτι δὲν θ' ἀπέρριπτε τὴν πρόσκλησίν μου καὶ ὅτι εὐχαρίστως θὰ ἔμενεν ἐν τῷ πύργῳ, ἀφοῦ ἤθελε μάθει ὅτι ὁ κόμης Φόσκος δὲν εὑρίσκετο πλέον ἐν αὐτῷ.

Ἀφοῦ παρῆλθε τὸ ἀπαιτούμενον διάστημα, ὁ κηπουρός, ἐπιστρέψας, μοὶ ἀνεκοίνωσε τὴν ἔκβασιν τῆς ἀποστολῆς του. Αἱ διαταγαί μου εἶχον ἐκτελεσθῆ ἀκριβῶς. Ὁ δόκτωρ μοὶ ἀνήγγειλεν ὅτι, ἂν καὶ ἀδιάθετος ὀλίγον, ἔμελλεν ὅμως νὰ ἔλθῃ τὴν ἐπαύριον, ἂν τῷ ἦτο τοῦτο δυνατόν.

Ὁ κηπουρός, ἀνακοινώσας μοι ταῦτα, ἡτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ, πλὴν ἐγὼ τὸν ἐσταμάτησα, ἀπαιτήσασα παρ' αὐτοῦ νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸ τῆς νυκτὸς καὶ νὰ διανυκτερεύσῃ πλησίον ἡμῶν εἰς ἕνα τῶν ἀκατοικήτων θαλάμων, διὰ νὰ μᾶς ἀκούσῃ, ἐν ᾗ περιπτώσει ἠθέλομεν λάβει ἀνάγκην αὐτοῦ. Ἐννόησεν ὅτι δὲν ᾐσθανόμην πολλὴν ἐπιθυμίαν νὰ μείνω δι' ὅλης τῆς νυκτὸς εἰς τὸ ἀπομεμονωμένον αὐτὸ διαμέρισμα τοῦ παλαιοῦ πύργου, καὶ συνεφωνήσαμεν ὅτι θὰ ἐπέστρεφε μεταξὺ τῆς ὀγδόης καὶ τῆς ἐνάτης ὥρας.

Ἐπέστρεψε τῷ ὄντι ἀκριβὴς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του, αἱ περιστάσεις δὲ ἀπέδειξαν ὅτι ἦτο ὄντως ἀρίστη ἡ πρόνοιά μου. Πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ἀφέθη κατὰ τρόπον παράδοξον καὶ φρικτὸν εἰς μίαν τῶν παραφορῶν, εἰς ἃς ἦτο ἐπιρρεπὴς ὁ ἀλλόκοτος χαρακτήρ του· ἂν δὲ δὲν εὑρίσκετο ἐκεῖ παρὼν ὁ κηπουρὸς διὰ νὰ τὸν καθησυχάσῃ, τρέμω ἀναλογιζομένη τί ἠδύνατο νὰ συμβῇ.

Καθ' ὅλον τὸ ἀπόγευμα, καὶ τὴν ἑσπέραν προσέτι, περιεπλανᾶτο ἐντὸς τῆς οἰκίας καὶ τοῦ κήπου, κατεχόμενος ὑπὸ παραβόλου ἐξάψεως, ἴσως δὲ κατὰ τὴν γνώμην μου καὶ πιὼν πλέον τοῦ συνήθους κατὰ τὸ μονῆρες αὐτοῦ γεῦμα. Οἱαδήποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ ἀφορμὴ τῆς ἐξάψεώς του, τὸν ἤκουσα καλοῦντα μεγαλοφώνως καὶ ὀργίλως τὸν κηπουρὸν ἀπὸ τῆς νέας πτέρυγος τοῦ πύργου, καθ' ὃν χρόνον, χάριν πλείονος προφυλάξεως, ἐπεθεώρουν ἐκ νέου καθ' ὅλον αὐτῆς τὸ μῆκος την παλαιὰν στοάν. Ὁ κηπουρὸς προσέδραμεν ἀμέσως καὶ κατῆλθε πρὸς ἐντάμωσίν του, ἐγὼ δὲ ἔκλεισα τὴν θύραν διὰ νὰ ἐμποδίσω εἰ δυνατὸν νὰ φθάσῃ ὁ δυσάρεστος ἐκεῖνος θόρυβος μέχρι τῆς ἀκοῆς τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ. Παρῆλθε δὲ ἡμίσεια ὥρα, μέχρις ὅτου ἐπιστρέψῃ ὁ κηπουρός.

Ἐπανελθὼν μοὶ ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ κύριός του βεβαίως εἶχεν ἀπολέσει ὅλως διόλου τὸ λογικόν του, οὐχί, ὡς εἶχα ὑποθέσει, ἕνεκα ἀφθόνων σπονδῶν, ἀλλ' ἕνεκα τρόμου τινὸς καταλαβόντος αὐτὸν αἴφνης καὶ ἀλλοφροσύνης ἀνεξηγήτου. Εὗρε τὸν σὶρ Πέρσιβαλ περιφερόμενον ἐν ταραχῇ εἰς τὸν πρόδομον καὶ ὀμνύοντα ἐν ἄκρᾳ ἐξάψει ὅτι δὲν θὰ ἔμενεν οὐδὲ στιγμὴν ἐπὶ πλέον ἐντὸς τοῦ μελαγχολικοῦ ἐκείνου πύργου, ὅστις τῷ ἐφαίνετο φυλακή, καὶ ὃν ἡ τύχη τῷ εἶχε χαρίσει. Τὴν ἰδίαν ἐκείνην στιγμὴν περὶ τὰ μέσα τῆς νυκτὸς προὐτίθετο ν' ἀναχωρήσῃ.

Μόλις ἐφάνη ὁ κηπουρὸς καὶ εὐθὺς τὸν ἀπέπεμψε μετὰ πολλῶν βλασφημιῶν καὶ ἀπειλῶν, διατάσσων αὐτὸν νὰ ζεύξῃ ἄνευ ἀναβολῆς τὸν ἵππον εἰς τὸ ἁμάξιον. Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας ὁ σὶρ Πέρσιβαλ, ὅστις μετέβη πρὸς συνάντησιν αὐτοῦ εἰς τὴν αὐλὴν τῶν σταύλων, ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἁμαξίου καὶ μαστιγῶν τὸν ἵππον, ὥστε νὰ ἀναγκάσῃ αὐτὸν εἰς καλπασμόν, ἀπῆλθεν ὠχρὰν ἔχων τὴν μορφήν, ὅπως τὰ ὑπὸ τῆς σελήνης φωτιζόμενα φύλλα τῶν λευκῶν. Ὁ κηπουρὸς τὸν ἤκουσε βοῶντα καὶ βλασφημοῦντα πρὸ τοῦ οἰκίσκου τοῦ πυλωροῦ διὰ νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ καὶ τῷ ἀνοίξῃ τὴν θύραν· ἀφοῦ δ' αὕτη ἠνοίχθη, ἤκουσεν ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτὸς τὸ ἁμάξιον μετὰ μανιώδους ταχύτητος ἐλαῦνον. Δὲν ἐγίνωσκεν ἕως τότε οὐδ' ἔμαθέ τι περιπλέον.

Τὴν ἐπαύριον, ἢ τὴν μεθεπομένην—διότι αἱ ἀναμνήσεις μου εἶνε συγκεχυμέναι προκειμένου περὶ χρονολογίας—τὸ ἁμάξιον ἐκομίσθη ἐκ Νοούλσβαρυ, τῆς ἐγγύτερον κειμένης πόλεως, ὁδηγούμενον ὑπὸ τοῦ ἱπποκόμου τοῦ ξενοδοχείου, εἰς ὃ ἐστάθμευσεν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ, καὶ ὁπόθεν ἀπῆλθε μεταβαίνων εἰς τὸν σιδηρόδρομον· ὅμως ὁ ἱπποκόμος δὲν ἐγίνωσκε νὰ μᾶς εἴπῃ ποίαν διεύθυνσιν εἶχε λάβει. Οὐδὲ παρ' αὐτοῦ οὐδὲ παρ' ἄλλου τινὸς ἔμαθον ἔκτοτε τὴν ἐλαχίστην πληροφορίαν περὶ τῶν συμβάντων τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ, καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν γράφω, ἀγνοῶ κἂν ἂν εὑρίσκεται ἐν Ἀγγλίᾳ ἢ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ. Δὲν συνηντήθημεν πλέον ἀπὸ τῆς νυκτός, καθ' ἣν ἐγκατέλειψε βιαστικὸς τὸν πύργον, ὡς ἔνοχος δραπετεύων, ποθῶ δὲ ὁλοψύχως καὶ θερμότατα εὔχομαι, ὅπως εἰς τὸ μέλλον μὴ εὑρεθῶμεν ποτὲ ἀντικρὺ ἀλλήλων.

Ἡ διήγησίς μου περὶ τοῦ μέρους, ὅπερ ἔσχον εἴς τινα περιστατικὰ τῆς οἰκογενειακῆς ταύτης ἱστορίας περατοῦται μετ' ὀλίγον.

Μοὶ εἶπον ὅτι πᾶσαι αἱ λεπτομέρειαι, αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἀφυπνίσθη ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ, καὶ εἰς τὰ ἐπακολουθήσαντα μεταξὺ ἡμῶν τῶν δύο, ὅτε μὲ εἶδε παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν της, δὲν εἶνε οὐσιώδεις καὶ ἐνδιαφέρουσαι ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν ὃν ἐπιδιώκουσιν οἱ αἰτήσαντες παρ' ἐμοῦ τὴν παροῦσαν ἔκθεσιν. Ἀρκεῖ νὰ εἴπω λοιπὸν ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία δεσποινὶς Χάλκομβ δὲν εἶχε συνείδησιν τῶν μέσων, ἅτινα μετεχειρίσθησαν διὰ νὰ τὴν μεταφέρωσιν εἰς τὸ πρὸ πολλοῦ ἀκατοίκητον ἐκεῖνο μέρος τοῦ πύργου. Ὅτε ἐγένετο τοῦτο, κατείχετο ὑπὸ βαθυτάτου ὕπνου, ἠγνόει δὲ ἂν οὗτος ἦτο φυσικὸς ἢ ἂν ἐπετεύχθη διὰ ναρκωτικοῦ. Κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ εἰς Τορκουαίη ταξειδίου μου, ἐνῷ ἦσαν ἀπόντες πάντες οἱ θεράποντες, ἐξαιρέσει τῆς Μαργαρίτας Πόρτσερ,—ἥτις ἀφοῦ ἐτελείωνε τὴν ἐργασίαν της, ἄλλο τι δὲν ἔκαμνε παρὰ νὰ τρώγῃ, νὰ πίνῃ καὶ νὰ κοιμᾶται—ἡ κρυφία μετακόμισις τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους τοῦ πύργου εἰς τὸ ἕτερον ἐγένετο βεβαίως ἄνευ τινὸς ἐμποδίου. Ἡ κυρία Ῥιοῦμπελ —καθὰ ἠδυνήθην νὰ βεβαιωθῶ ἐξετάζουσα τὸν θάλαμον — εἶχε παρ' αὐτὴν πολλὰς ζωοτροφίας, ἀρκετὰ μαγειρικὰ σκεύη, ταὐτοχρόνως δὲ πάντα τὰ μέσα, δι' ὧν ἠδύνατο νὰ θερμαίνῃ ὕδωρ, ζωμὸν κτλ., χωρὶς ν' ἀναγκάζηται ν' ἀνάπτῃ πῦρ. Οὐδὲν τῇ ἔλειψεν ἐφ' ὅσας ἡμέρας συνεμερίσθη τὸν περιορισμὸν τῆς ἀσθενοῦς, ἣν τῇ εἶχον ἐμπιστευθῆ. Ἠρνήθη ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις, ἅς, ὡς ἦτο ἑπόμενον, τῇ ἀπηύθυνεν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ, ἐκτὸς τούτου ὅμως οὐδόλως ἐκακοποίησε ἢ παρημέλησε τὴν ἀσθενῆ. Ἐκτὸς τῆς περιφρονήσεως, ἣν μοὶ ἐμπνέει ἡ εἰς τοιαύτην αἰσχρὰν ἀπάτην συνεργία της, οὐδὲν ἄλλο παράπονον, ἐν συνειδήσει κρίνουσα, δύναμαι νὰ ἐγείρω κατὰ τῆς κυρίας Ῥιοῦμπελ!

Δὲν μοὶ εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ κατέλθω εἰς λεπτομερείας—καὶ τοῦτο μοὶ εἶνε ὄντως παρήγορον—ὡς πρὸς τὴν ἐντύπωσιν ἣν ἐνεποίησεν εἰς τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ ἡ εἴδησις περὶ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς κυρίας Κλάϋδ, καὶ περὶ τῆς πολλῷ

1. Ὅρα εἰκόνα φύλλου 68

θλιβερωτέρας φήμης ἤτις ἀφίκετο μέχρις ἡμῶν ὀλίγον ὕστερον ἐν Μπλὰκ-οὐάτερ-Πάρκ. Τόσον εἰς τὴν μίαν ὅσον καὶ εἰς τὴν ἄλλην περίστασιν προητοίμασα τὸ πνεῦμά της μετὰ πάσης φιλοστόργου μερίμνης, μὴ ἔχουσα πρὸς ὁδηγίαν μου τὰς συμβουλὰς τοῦ ἰατροῦ, εἰμὴ κατὰ τὴν δευτέραν περίστασιν, ἐπειδὴ ὁ κύριος Δάουσον, ἀναγκασθεὶς νὰ οἰκουρήσῃ ἕνεκα τῆς ὑγείας του, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν πύργον εἰμὴ μετὰ πολλὰς ἡμέρας ἀφ' ὅτου προσεκλήθη. Ἡ περίοδος αὕτη ὑπῆρξε μία τῶν λυπηροτάτων τῆς ζωῆς μου, ἡ ἐνθύμησις αὐτῆς ἀπέμεινεν ἀνεξίτηλος εἰς τὸν νοῦν μου καὶ διὰ τοῦτο πληροῖ λύπης τὴν ψυχήν μου καὶ ἡ παροῦσα ἔγγραφος ἔκθεσις.

Αἱ θρησκευτικαὶ παραμυθίαι, δι' ὧν προσεπάθουν νὰ ἐφελκύσω τὸ θεῖον ἔλεος γίαν ἐπὶ τῆς ταλαιπώρου δεσποινίδος Χάλκομβ, ἐβράδυναν πολὺ νὰ τελεσφορήσωσιν· οὐχ ἧττον ἐλπίζω καὶ πιστεύω ὅτι ἐπὶ τέλους δαψιλῶς τοῦτο τῇ ἐχορηγήθη ἄνωθεν. Δὲν τὴν ἐγκατέλειψα, εἰμὴ ἀφοῦ ἀνέκτησεν ἐξ ὁλοκλήρου τὰς δυνάμεις της. Διὰ τῆς αὐτῆς ἀμαξοστοιχίας ἀπεμακρύνθημεν ἀμφότεραι τοῦ καταράτου ἐκείνου πύργου. Ἀπεχωρίσθημεν ἐν Λονδίνῳ μετ' ἄκρας θλίψεως· ἐγὼ μὲν ἀπέμεινα ἐν Ἰσλιγκτον παρά τινι συγγενεῖ μου, αὐτὴ δ' ἐπέστρεψεν εἰς Κώμβερλανδ παρὰ τῷ κυρίῳ Φαίρλῃ.

Ὀλίγας γραμμὰς μόνον θὰ προσθέσω, πρὶν περάνω τὴν θλιβερὰν ταύτην διήγησιν, γραμμὰς ὑπαγορευομένας μοι ἐκ καθήκοντος.

Ἐν πρώτοις ἐπιθυμῶ νὰ ἐξαρθῇ ἡ ἀτομικὴ πεποίθησίς μου, ὅτι οὐδεμία μομφὴ σχετικῶς πρὸς τὰ γεγονότα, ἅτινα μέχρι τοῦδε διηγήθην, δύναται νὰ ἐπιρριφθῇ ἐπὶ τοῦ κόμητος Φόσκου. Ἐπληροφορήθην ὅτι φοβεραὶ ὑποψίαι ἐπιβαρύνουσι τὴν διαγωγήν του καὶ ὅτι ὑπάρχουσι κατ' αὐτοῦ ἐνδείξεις πολὺ σοβαραί. Μόλα ταῦτα ἐγὼ εἶμαι ἀκλονήτως πεπεισμένη περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ κόμητος. Ἂν συνέδραμε τὸν σὶρ Πέρσιβαλ ὅπως οὗτος μ' ἐξαποστείλῃ εἰς Τορκουαίη, τοῦτο προῆλθε βεβαίως ἐκ πλάνης, ἥτις, ἕνεκα τῆς ἰδιότητος αὐτοῦ, ξένου ὄντος πρὸς τὴν οἰκογένειαν καὶ πρὸς τὸν τόπον, οὐδεμίαν συνεπάγεται μομφήν. Ἂν εἶνε ἀληθές, ὅτι συνήργησε νὰ εἰσαχθῇ ἡ κυρία Ῥιοὺμπελ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ, ὑπῆρξεν ἀτύχημα καὶ ὄχι σφάλμα ἰδικόν του, ἂν ἡ ῥηθεῖσα ξένη ὑπῆρξεν ἀρκετὰ ἀχρεία, ὥστε νὰ συνεργήσῃ εἰς τὴν μελετηθεῖσαν καὶ ἐκτελεσθεῖσαν παρὰ τοῦ οἰκοδεσπότου ἀπάτην. Χάριν τῆς ὑγειοῦς ἠθικῆς φρονῶ ὅτι ὀφείλω νὰ διαμαρτυρηθῶ κατὰ παντὸς ἀκρίτου καὶ ἀδικαιολογήτου ἐλέγχου ἐπὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ κόμητος.

Δεύτερον, ἐπιθυμῶ νὰ ἐκφράσω τὴν λύπην μου, διότι δὲν δύναμαι νὰ ἐνθυμηθῶ ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἀνεχώρησεν ἡ κυρία Κλαϋδ ἐκ Μπλὰκ-οὐάτερ-Πὰρκ μεταβαίνουσα εἰς Λονδῖνον. Μοὶ εἶπον ὅτι μεγίστην κέκτηται σπουδαιότητα ὁ ἀκριβὴς ὁρισμὸς τῆς ἡμερομηνίας τοῦ ἀξιοθρηνήτου ἐκείνου ταξειδίου. Ἐβασάνισα δὲ μετὰ πολλῆς ἐπιμονῆς τὴν μνήμην μου διὰ νὰ ἐνθυμηθῶ, ἀλλ' εἰς οὐδὲν κατέληξεν ἡ προσπάθειά μου. Τοῦτο μόνον δύναμαι νὰ ἐνθυμηθῶ νῦν, ὅτι τὸ ταξείδιον ἐγένετο κατὰ τὸ τελευταῖον δεκαπενθήμερον τοῦ Ἰουλίου. Καθεὶς γινώσκει πόσον εἶνε δύσκολον μετὰ μακρὰν παρέλευσιν καιροῦ νὰ ὁρίσῃ ἀκριβῶς χρονολογίαν τινά, ἐὰν δὲν ἐῤῥόντισε νὰ τηρήσῃ ἔγγραφον αὐτῆς σημείωσιν. Ἡ δὲ δυσκολία αὕτη καθόσον ἀφορᾷ εἰς ἐμὲ ἐπηυξήθη, ἕνεκα τῶν συγκεχυμένων καὶ ἐπιφόβων γεγονότων, ἅτινα συνέβησαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀναχωρήσεως τῆς κυρίας Κλαϋδ. Λυποῦμαι πολύ, διότι δὲν ἐσκέφθην τότε νὰ κρατῶ Ἡμερολόγιον τῶν συμβάντων πρὸς ἐνθύμησιν. Ἐπεθύμουν δὲ τὰ μέγιστα νὰ ἐνθυμῶμαι τὴν ἡμερομηνίαν ἐκείνην, ὅπως ἐνθυμοῦμαι καλῶς τὴν μορφὴν τῆς ἀτυχοῦς κυρίας, καθ' ἣν στιγμὴν ἐρείδουσα τὸν βραχίονα ἐπὶ τῆς θυρίδος τοῦ βαγονίου ἔῤῥιπτεν ἐπ' ἐμοῦ διὰ τελευταίαν φορὰν μελαγχολικώτατον βλέμμα.

ΤΗΝ ΔΙΗΓΗΣΙΝ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΥΣΙ
ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΑΛΛΟΙ

Α.

Ἔκθεσις τῆς Ἐσθὴρ Πέγχορν

μαγείρου τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ.

[γραφεῖσα καθ' ὑπαγόρευσιν αὐτῆς.]

Λυποῦμαι ὀφείλουσα νὰ ὁμολογήσω ὅτι οὐδέποτε ἔμαθα ν' ἀναγινώσκω ἢ νὰ γράφω. Δ' ὅλης μου τῆς ζωῆς ὑπῆρξα πτωχὴ γυνή, ἐργασθεῖσα ὅσον ἠδυνάμην περισσότερον καὶ προσπαθοῦσα νὰ τηρήσω ἀκεραίαν πάντοτε τὴν ὑπόληψίν μου. Γινώσκω ὅτι εἶναι κακὴ πρᾶξις καὶ ἁμάρτημα τὸ λέγειν πράγματα ἀνύπαρκτα, διὸ δὲν θὰ πράξω ποσῶς τοῦτο εἰς τὴν παροῦσαν περίστασιν. Θὰ εἴπω πᾶν ὅτι γινώσκω καὶ παρακαλῶ ταπεινῶς τὸν ἀξιότιμον κύριον ὅστις γράφει ὅσα τῷ ὑπαγορεύω, νὰ εὐαρεστηθῇ νὰ διορθώνῃ τὰ τυχὸν γλωσσικά μου λάθη, ἔχων ὑπ' ὄψιν του ὅτι εἶμαι ὅλως ἄμοιρος παιδεύσεως.

Κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος εὑρισκόμην ἄνευ ἐργασίας—καὶ τοῦτο οὐχὶ ἐξ ἰδικοῦ μου σφάλματος—ἤκουσα δὲ νὰ γίνηται λόγος ὅτι ὑπῆρχε θέσις κενὴ ἁπλῆς μαγείρου ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 5 οἰκίᾳ τῆς ὁδοῦ *Φόρεστ-Ῥὸδ ἐν Σαὶντ-Τζὼρς-Γούδ*. Παρουσιάσθην τῷ ὄντι καὶ μὲ προσέλαβον χάριν οἰκονομίας. Ὁ κύριός μου ἐκαλεῖτο Φόσκος, ἡ δὲ κυρία μου ἦτο Ἀγγλὶς καὶ εὐγενοῦς καταγωγῆς. Ὁ κύριος ἦτο κόμης καὶ ἡ κυρία κόμησσα. Εἰσῆλθον λοιπὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των. Αὐτόθι ὑπηρέτει παιδίσκη τις ἐπιφορτισμένη ὅλας τὰς ἐργασίας. Δὲν ἦτο πολὺ φίλη τῆς καθαριότητος καὶ τῆς τάξεως εἰς τὸ ἔργον της, ἀλλὰ καὶ δὲν εἶχε κανὲν ἐλάττωμα· ἡμεῖς αἱ δύο ἤμεθα αἱ μόναι ἐν τῇ οἰκίᾳ ὑπηρέτριαι.

Οἱ οἰκοδεσπόται ἔφθασαν ἀφοῦ εἴχομεν ἤδη προσληφθῆ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, ἅμα δ' ἔφθασαν, μᾶς εἶπον ὅτι ἀνέμενον κάποιον ἐκ τῆς ἐξοχῆς.

Ἡ ἀναμενομένη ἦτο ἡ ἀνεψιὰ τῆς κυρίας μου, προητοιμάσθη δὲ δι αὐτὴν ἓν δωμάτιον εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα. Ἡ κυρία μὲ εἰδοποίησεν, ὅτι ἡ ὑγεία τῆς κυρίας Κλαϋδ—οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἀνεψιά της—εὑρίσκετο εἰς κακὴν κατάστασιν καὶ κατὰ συνέπειαν ὤφειλον πολὺ νὰ προσέχω εἰς τὰ παρασκευαζόμενα φαγητά. Ἔμελλε νὰ φθάσῃ, καθόσον ἐνθυμοῦμαι, τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν· σᾶς προειδοποιῶ ὅμως ὅτι περὶ οἱουδήποτε καὶ ἂν πρόκειται δὲν πρέπει νὰ ἔχητε μεγάλην ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ μνημονικόν μου. Λυποῦμαι ἀναγκαζομένη νὰ δηλώσω ὅτι εἶναι ὅλως ἀνωφελὲς νὰ μ' ἐρωτᾶτε περὶ τῆς ἡμέρας τοῦ μηνός, καθ' ἣν συνέβη τὸ δεῖνα ἢ τὸ δεῖνα, περὶ τῆς ἑβδομάδος καὶ τῶν τοιούτων. Ἐξερουμένων τῶν Κυριακῶν, οὐδόλως προσέχω εἰς τὸ ὑπόλοιπον τοῦ καιροῦ, διότι εἶμαι γυνὴ συνειθισμένη εἰς τὴν ἐργασίαν μὴ τυχοῦσα ἀγωγῆς. Γινώσκω μόνον ὅτι ἡ κυρία Κλαϋδ ἀφίκετο, καὶ ἡ ἄφιξίς της τῇ ἀληθείᾳ μᾶς ἐνέβαλε εἰς μέγαν φόβον. Δὲν εἰξεύρω ἀκριβῶς πότε ὁ κύριος τὴν εἰσήγαγεν εἰς τὴν οἰκίαν, διότι κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἤμην φοβερὰ ἀπησχολημένη, νομίζω ὅμως ὅτι τὴν ἔφερε κατὰ τὸ ἀπόγευμα. Τὴν θύραν ἤνοιξεν ἡ ὑπηρέτρια καὶ εἰσήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὴν αἴθουσαν. Μόλις πρὸ μικροῦ εἶχεν ἐπιστρέψει καὶ εὑρίσκετο μετ' ἐμοῦ εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὁπότε ἠκούσθη ἄνωθεν προερχόμενος μέγας πάταγος. Ὁ κωδωνίσκος τῆς αἰθούσης ἐκρούετο παραφόρως καὶ ἠκούοντο αἱ κραυγαὶ τῆς κυρίας ζητούσης βοήθειαν.

Ἀνήλθομεν ἀμφότεραι δρομαῖαι καὶ ἴδομεν τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ξένην κυρίαν κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, μὲ τὴν ὄψιν πελιδνὴν ὡς φαντάσματος, μὲ τὰς χεῖρας ἰσχυρῶς συνεσφιγμένας καὶ τὴν κεφαλὴν κλίνουσαν πρὸς τὸ ἓν μέρος. Εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ αἰφνιδίου τρόμου, κατὰ τὸ λέγειν τῆς κυρίας μου, ὁ δὲ κύριος ἔλεγεν ὅτι τὸ πάθημά της ἦτο προσβολὴ ἐπιληψίας. Καθὸ γινώσκουσα κάλλιον τῶν λοιπῶν τὴν συνοικίαν, ἔδραμον πάραυτα πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ πλησιέστερον κατοικοῦντος ἰατροῦ. Μετέβην κατ' ἀρχὰς παρὰ τοῖς κυρίοις Γούδρικ καὶ Γάρθ, οἵτινες ἐργάζονται ὁμοῦ ὡς συνέταιροι, καὶ οἵτινες χαίρουσι καλὴν φήμην καὶ ἔχουσι μεγάλην πελατείαν, καθὰ τοὐλάχιστον ἤκουσα νὰ λέγωσιν εἰς ὅλον τὸ *Σαὶντ Τζὼρς-Γούδ*. Ὁ κύριος Γούδρικ ἔτυχε νὰ εἶνε εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἀμέσως ἦλθε μαζί μου. Παρῆλθεν ἀρκετὸν διάστημα, ἕως ὅτου ὁ ἰατρὸς δυνηθῇ νὰ μᾶς φανῇ χρήσιμος. Ἡ ταλαίπωρος κυρία ἔπασχεν ἀλλεπαλλήλους προσβολὰς καὶ ἐξάψεις, μέχρις ὅτου τέλος πάντων, παντελῶς ἐξηντλημένη, ἀφέθη εἰς τὴν διάκρισίν μας πειθήνιος ὡς παιδίον. Τὴν μετεφέραμεν τότε εἰς τὴν κλίνην, ὁ δὲ κύριος Γούδρικ ἐξῆλθε διὰ νὰ προμηθευθῇ τ' ἀναγκαῖα φάρμακα καὶ ἐπέστρεψε μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας. Παρεκτὸς τῶν φαρμάκων, ἔφερε καὶ ἓν ἐργαλεῖον ξύλινον ἔχον σχῆμα σάλπιγγος, ἀφοῦ δὲ ἀνέμεινεν ἐπ' ὀλίγην ὥραν, ἐστήριξε τὸ ἓν ἄκρον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς κυρίας,

ἐπλησίασε τὸ οὖς του εἰς τὸ ἄλλο μέρος καὶ ἠκροάσθη μετὰ προσοχῆς.

Ἀφοῦ ἐτελείωσεν, ἰδοὺ τί εἶπε πρὸς τὴν κυρίαν μου, ἥτις εὑρίσκετο ἐν τῷ δωματίῳ:

— Ἡ κατάστασίς της εἶνε πολὺ σοβαρά· σᾶς συνιστῶ νὰ γράψητε ἀμέσως πρὸς τοὺς οἰκείους τῆς κυρίας Κλάϋδ...

Ἡ κυρία μου ἠρώτησε τότε:

— Πάσχει ἀπὸ καρδιακὸν νόσημα;

Αὐτὸς δὲ ἀπήντησε:

— Ναί· τὸ νόσημα εἶνε καρδιακὸν καὶ τοῦ χειροτέρου εἴδους μάλιστα!

Τῇ ἐξήγησε τότε ἀκριβῶς εἰς τί ἐφρόνει ὅτι συνίστατο ἡ ἀσθένεια, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐννοήσω τοὺς λόγους του ἔπρεπε νὰ ἔχω γνώσεις περισσοτέρας, ἀφ' ὅσας συνήθως κέκτηται πτωχὴ ὑπηρέτρια. Ἐν τούτοις ἐπέρανε λέγων ὅτι οὔτε ἡ ἰδική του συνδρομή, οὔτε κανενὸς ἄλλου ἰατροῦ ἠδύνατο ν' ἀποβῇ ὠφέλιμος, καθὰ ἐφοβεῖτο.

Ἡ κυρία μου ἤκουσε τὴν θλιβερὰν ταύτην ἀγγελίαν μετὰ πλείονος ἢ ὁ κύριός μου ἀταραξίας. Ὁ κύριός μου ἦτο ἀνὴρ ἡλικιωμένος εὔσαρκος καὶ μεγαλόσωμος, ὅστις ἔτρεφε πτηνὰ καὶ λευκοὺς ποντικούς, ὁμιλῶν εἰς αὐτοὺς ὡς νὰ ἦσαν λογικὰ ὄντα. Ἐφαίνετο πολὺ θλιβόμενος διὰ τὰ συμβαίνοντα.

— Ὦ, ἡ κυρία Κλάϋδ!.. ἡ καϋμένη ἡ κυρία Κλάϋδ! ἔλεγε περιερχόμενος μεγάλοις βήμασιν ἐντὸς τοῦ θαλάμου, περιστρέφων τὰς παχείας του χεῖρας καὶ ὁμοιάζων πρὸς ἠθοποιὸν μᾶλλον ἢ πρὸς εὐπατρίδην. Ἐνῷ καιρῷ ἡ κυρία μου ἀπέτεινε μίαν ἐρώτησιν πρὸς τὸν ἰατρὸν περὶ τῶν ἐλπίδων, αἵτινες ἀπέμενον πρὸς τὴν πιθανὴν ἴασιν τῆς ἀσθενοῦς, αὐτὸς ἀπέτεινε τοὐλάχιστον πεντήκοντα. Ὁμολογῶ ὅτι ἦτο φορτικὸς εἰς ὅλους μας καὶ ὅτε τέλος πάντων ἤρχισε νὰ πραΰνηται, ἔδραμε κατευθεῖαν εἰς τὸν κῆπον τὸν κείμενον ὄπισθεν τῆς οἰκίας διὰ νὰ δρέψῃ ἄνθη, τὰ ὁποῖα μοὶ ἔδωκε παραγγέλλων νὰ τὰ φέρω εἰς τὸν θάλαμον τῆς ἀσθενοῦς, ὡς νὰ ἠδύνατο τὸ τοιοῦτο νὰ τὴν ὀφελήσῃ! Πολλάκις μοὶ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα, ὅτι αἱ φρένες του θὰ ἦσαν ὀλίγον τι τεταραγμέναι, κακὸς ὅμως κύριος δὲν ἦτο. Ὡμίλει πάντοτε μετ' ἄκρας εὐγενείας μετ' ἤθους πάντοτε φαιδροῦ, προσηνοῦς καὶ ἀβρόφρονος. Τὸ κατ' ἐμὲ ἦτο πολὺ καλλίτερος τῆς κυρίας, ἥτις ἦτο ὑπὲρ τὸ δέον ἀλαζὼν καὶ δύστροπος.

Τῆς νυκτὸς ἐπελθούσης ἡ κυρία ἀνέλαβε κἄπως. Πρότερον τοσοῦτον αἱ δυνάμεις της εἶχον ἐξαντληθῇ ἐκ τῶν σπασμῶν, ὥστε οὔτε τὸν πόδα οὔτε τὴν χεῖρα ἠδύνατο νὰ κινήσῃ, καὶ δὲν ἀπέτεινε λέξιν εἰς κανένα· ἔπειτα ὅμως ἐκινεῖτο ἐπὶ τῆς κλίνης της καὶ μὲ ἦθος ἐκπεπληγμένον παρετήρει ὁτὲ μὲν τὸν θάλαμον, ὁτὲ δὲ ἡμᾶς. Ὅτε ἦτο ὑγιὴς θὰ ἦτο βεβαίως ὡραία γυνή, ξανθὴν ἔχουσα κόμην, γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀνάλογα χαρακτηριστικά. Τὴν νύκτα ὁ ὕπνος της ὑπῆρξε τεταραγμένος, καθὰ τοὐλάχιστον μοὶ εἶπεν ἡ κυρία μου, ἥτις ἠθέλησε ν' ἀγρυπνήσῃ παρ' αὐτήν.

Ἀνῆλθον μόνον ἅπαξ πρὶν κατακλιθῶ, ἐπιθυμοῦσα νὰ μάθω ἂν μ' ἐχρειάζοντο· κατ' ἐκείνην δὲ τὴν στιγμὴν ὡμίλει καθ' ἑαυτὴν λέγουσά τινα συγκεχυμένα καὶ ἀσυνάρτητα. Ἐφαίνετο κατεχομένη ὑπὸ ζωηρᾶς ἐπιθυμίας νὰ συνομιλήσῃ μετά τινος ἀτόμου εὑρισκομένου μακρὰν αὐτῆς. Τὴν πρώτην φορὰν δὲν ἠδυνήθην ν' ἀκούσω καλῶς τὸ ὄνομα, ὅπερ ἐπρόφερεν, ἐνῷ δὲ τὸ ἐπανελάμβανεν, ἐπῆλθεν ὁ κύριός μου, ὅστις ἔκρουσε τὴν θύραν ἀποτείνων τὸ ἀτελεύτητον πλῆθος τῶν ἐρωτήσεών του καὶ κομίζων τὰς ἀναριθμήτους ἀνθοδέσμας του.

Ὅτε ἀνῆλθε πάλιν τὴν ἐπαύριον πρωΐαν λίαν ἐνωρίς, ἡ ἀσθενὴς εὑρίσκετο ἐκ νέου ὅλως ἔκλυτος καὶ ἐστερημένη δυνάμεων, ἀνεπαύετο δὲ κεχαυνωμένη ὑπὸ νάρκης. Ὁ κύριος Γούδρικ ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ τὸν συνέταιρόν του Γὰρθ διὰ νὰ συμβουλευθῶσιν ὁμοῦ. Εἶπον ὅτι κατ' οὐδένα λόγον δὲν ἔπρεπε νὰ ταραχθῇ ὁ ὕπνος της, ἀποσυρθέντες δὲ εἰς τὸ ἀντίθετον ἄκρον τοῦ θαλάμου ἀπηύθυνον πρὸς τὴν κυρίαν μου ἐρωτήσεις τινὰς περὶ τῆς προηγουμένης καταστάσεως τῆς ὑγείας τῆς κυρίας Κλάϋδ καὶ περὶ τῶν θεραπευσάντων αὐτήν. Ἠρώτησαν αὐτὴν ἐπίσης ἂν ἐδοκίμασε συνεχεῖς καὶ μεγάλας θλίψεις, ἐνθυμοῦμαι δ' ὅτι ἡ κυρία μου ἀπήντησεν εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην ἐρώτησιν: Ναί. Ὁ κύριος Γούδρικ τότε προσέβλεψε τὸν κύριον Γὰρθ σείων τὴν κεφαλήν, ὁ δὲ κύριος Γὰρθ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν προσβλέπων τὸν κύριον Γούδρικ. Φαίνεται ὅτι κατὰ τὴν γνώμην των αἱ θλίψεις, ἃς ὑπέστη ἡ κυρία, συνετέλεσαν πολὺ εἰς τὸ καρδιακόν της νόσημα. Ἡ ταλαίπωρος κυρία! ἁπλῶς μόνον ἐὰν ἔβλεπέ τις τὸ τόσον εὔθραυστον σῶμά της θὰ ἠσθάνετο οἶκτον. Οὐδέποτε βεβαίως ἡ κρᾶσις της ὑπῆρξεν ἰσχυρά· περὶ τούτου ἤμην τόσον βεβαία, ὥστε θὰ ὡρκιζόμην ἀδιστάκτως.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἀλλ' ὀλιγόν τι ἀργότερα, ὅτε ἀφυπνίσθη ἡ ἀτυχὴς ἐκείνη κυρία, ἐφάνη ἐξαίφνης μεταβεβλημένη. Ἐφαίνετο ὅτι ἡ κατάστασίς της εἶχε βελτιωθῇ ἐπαισθητῶς. Δὲν μᾶς ἄφησαν ὅμως νὰ εἰσέλθωμεν οὔτε ἐμὲ οὔτε τὴν παιδίσκην, ἐκ φόβου μήπως τὴν ταράξῃ ἡ θέα ξένων ἀτόμων. Τὴν βελτίωσιν τῆς καταστάσεως αὐτῆς μοὶ τὴν ἀνήγγειλεν ὁ κύριός μου. Ἡ εὐχάριστος αὕτη τροπὴ τὸν καθίστα εὔθυμον καὶ ἀπὸ τοῦ κήπου ἐν ᾧ εὑρίσκετο ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον τοῦ μαγειρείου, φορῶν τὸν μέγαν καὶ πλατύγυρον πῖλόν του καὶ ἕτοιμος, καθὰ ἐφαίνετο, νὰ ἐξέλθῃ.

— Ἡ καϋμένη κυρία Κλάϋδ, μοὶ εἶπεν, εἶναι καλλίτερα, ἡσύχασεν ὀλίγον ὁ νοῦς μου καὶ ἐπιθυμῶ νὰ κινήσω τὰ χονδρά μου πόδια καὶ νὰ κάμω ἕνα περίπατον. Ἔχεις καμμίαν παραγγελίαν νὰ μοῦ δώσῃς; Μήπως χρειάζεται τίποτε νὰ σοῦ ἀγοράσω, ὦ! βασίλισσα τοῦ μαγειρείου; τί καλὰ μᾶς προετοιμάζεις; μίαν ὡραίαν τούρταν διὰ τὸ γεῦμα; Ἐξαίρετα! ἀλλὰ νὰ ἔχῃ πολλὴν φλούδαν σὲ παρακαλῶ! πολλὴν φλούδαν ἡ ὁποία ὅμως νὰ λυώνῃ εὔκολα εἰς τὸ στόμα!...

Τοιοῦτος ἦτο ὁ τρόπος τῆς συμπεριφορᾶς του. Ἦτο ἐξηκοντούτης καὶ μόλα ταῦτα ἠγάπα ἐμμανῶς τὰ γλυκίσματα. Ποῖος εἶδε παρόμοιον πρᾶγμα;

Ὁ ἰατρὸς ἐπέστρεψε τὸ ἴδιον ἐκεῖνο πρωὶ καὶ ἐβαιώθη ἰδίοις ὄμμασιν ὅτι ἡ κυρία Κλάϋδ ἐξύπνησεν εὑρισκομένη εἰς καλλιτέραν κατάστασιν. Μᾶς ἀπηγόρευσε νὰ τῇ ὁμιλήσωμεν ἢ νὰ τὴν κάμωμεν νὰ ὁμιλήσῃ, ἂν εἶχε πρὸς τοῦτο διάθεσιν, προσθέτων ὅτι ἦτο πρὸ πάντων ἀναγκαῖον νὰ τὴν ἀφήσωμεν ἡσυχον, διὰ νὰ κοιμηθῇ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον. Δὲν ἐφαίνετο ὅμως ἡ πάσχουσα εὐδιάθετος νὰ ὁμιλήσῃ· μόνον τὴν προηγουμένην νύκτα ἐλάλει, ἀλλὰ καὶ τότε, καθὰ προεῖπον, δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐννοήσω τί ἔλεγεν. Ἐφαίνετο πάρα πολὺ καταβεβλημένη καὶ δὲν θὰ ἠδύνατο ἴσως ν' ἀρθρώσῃ οὔτε μίαν λέξιν. Ὁ κύριος Γούδρικ δὲν ἦτο, νομίζω, τόσον ἥσυχος περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἀσθενοῦς ὅσον καὶ ὁ κύριός μου. Ἀπερχόμενος εἶπε μόνον ὅτι θὰ ἐπανήρχετο περὶ τὴν πέμπτην ὥραν.

Ἡ πέμπτη ὥρα ἐπλησίαζεν ἤδη καὶ ὁ κύριός μου δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐπιστρέψει, ὅτε ἐκρούσθη ἰσχυρῶς ὁ κωδωνίσκος τοῦ θαλάμου καὶ ἡ κυρία μου ἐξῆλθεν αὐτοῦ ἐν σπουδῇ, παρακαλοῦσά με νὰ ὑπάγω ἀμέσως πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ κυρίου Γούδρικ. Εἶχα ἤδη φορέσει τὸν πῖλόν μου καὶ τὸ περιώμιον, ὅτε κατὰ καλὴν τυχὴν ἀφίκετο ὁ ἰατρὸς κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν του.

Τῷ ἤνοιξα τὴν θύραν καὶ ἀνῆλθον μετ' αὐτοῦ.

— Ἡ κυρία Κλάϋδ εὑρίσκετο εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν, τῷ εἶπεν ἡ κυρία μου ἀπὸ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας· ἀφυπνίσθη καὶ περιέφερε τὸ βλέμμα ὁλόγυρα εἰς τὸν θάλαμον μὲ ἀλλόκοτον ἔκφρασιν θλιβερᾶς χαυνώσεως, ὅτε τὴν ἤκουσα νὰ ἐκφέρῃ ἐλαφρὰν κραυγήν, ταυτοχρόνως δὲ ἐλιποθύμησεν.

Ὁ ἰατρὸς ἐβάδισε πρὸς τὴν κλίνην καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἀσθενῆ. Εὐθύς, ὡς ἔρριψε τὸ πρῶτον ἐπ' αὐτῆς βλέμμα, ἔλαβεν ἦθος πολὺ σοβαρὸν καὶ ἀπέθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς ἀτυχοῦς κυρίας.

Ἡ κυρία μου εἶχε τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ κυρίου Γρούδικ.

— Δὲν ἀπέθανε βέβαια; τῷ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ καταληφθεῖσα ὑπὸ αἰφνιδίου νευρικοῦ τρόμου.

— Ναί δυστυχῶς! ἀπήντησε ὁ ἰατρὸς σοβαρὸς καὶ γαλήνιος. Ἀπέθανεν... Ὅτε χθὲς ἐξήτασα τὴν καρδίαν της, ἐπείσθην ἀτυχῶς ὅτι ἦτο φόβος ν' ἀποθάνῃ διὰ μιᾶς, ὅπως ἀπέθανεν...

Ἐνῷ ὁ ἰατρὸς ὡμίλει, ἡ κυρία ἐξηκολούθει ν' ἀπομακρύνηται ἀπὸ τῆς κλίνης ὀπισθοχωροῦσα καὶ τρέμουσα σύσσωμος.

— Ἀπέθανεν! ἐψιθύρισεν ὁμιλοῦσα καθ' ἑαυτήν!... ν' ἀποθάνῃ τόσον ἔξαφνα!.. τόσον γρήγορα! Τί θὰ εἴπῃ ὁ κόμης;...

Ὁ κύριος Γούδρικ τῇ συνέστησε νὰ καταβῇ καὶ νὰ ἡσυχάσῃ ὀλίγον.

— Ἐμείνατε ἄγρυπνος ὅλην τὴν νύκτα, τῇ εἶπε, καὶ ἔχετε τὰ νεῦρα πολὺ τεταραγμένα. Αὕτη ἡ γυνή, προσέθηκε δεικνύων

ἐμέ, αὐτὴ ἂς μένῃ ἐδῶ, μέχρις ὅτου τῇ πέμψω ἐγὼ τὸ καταλληλον ἄτομον.

Ἡ κυρία ὑπήκουσεν.

— Πρέπει νὰ προετοιμάσω τὸν κόμητα, εἶπεν· πρέπει νὰ τὸν προετοιμάσω μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς προφυλάξεως διὰ νὰ μὴ ἀκούσῃ αἰφνιδίως τοιαύτην ἀγγελίαν.

Ταῦτα λέγουσα ἐξῆλθε τρέμουσα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ κατέβη εἰς τὸ ἰσόγειον.

— Ὁ κύριός σου εἶνε ξένος, μοὶ εἶπεν ὁ κύριος Γούδρικ ἀφοῦ ἐξῆλθεν ἡ κυρία. Γινώσκει ἆρά γε τὰς ἀπαιτουμένας διατυπώσεις διὰ τὴν ληξιαρχικὴν περὶ τοῦ θανάτου πρᾶξιν;

— Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἀπαντήσω ἀκριβῶς, τῷ εἶπα, ἀλλὰ νομίζω ὄχι...

Ὁ ἰατρὸς ἐσκέφθη ἐπί τινας στιγμὰς· ἀκολούθως προσέθηκεν:

— Συνήθως δὲν ἀσχολοῦμαι περὶ τὰ τοιαῦτα, ἀλλ' εἰς τὴν παροῦσαν ἐξαιρετικὴν περίστασιν δύναμαι ν' ἀπαλλάξω τὴν οἰκογένειαν ἀπὸ πολλὰς δυσαρέστους φροντίδας, μεταβαίνων ἐγὼ αὐτοπροσώπως εἰς τὸ ἀρχεῖον διὰ τὴν σύνταξιν τῆς ληξιαρχικῆς πράξεως Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὀφείλω νὰ διέλθω πρὸ τοῦ καταστήματος καὶ δὲν μοῦ εἶνε δύσκολον νὰ εἰσέλθω εἰς αὐτὸ καὶ νὰ χρονοτριβήσω ἐπ' ὀλίγον χάριν τῶν ἀναγκαίων διατυπώσεων. Εἰπὲ εἰς τοὺς κυρίους σου, ὅτι ἀναδέχομαι ἐγὼ τὴν φροντίδα.

— Μάλιστα, κύριε, τῷ ἀπήντησα, καὶ θὰ σᾶς εὐγνωμονῶσι, διότι ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ σκεφθῆτε περὶ τούτου.

— Δὲν ἔχεις καμμίαν δυσκολίαν νὰ μείνῃς ἐδῶ, μέχρις ὅτου δυνηθῶ νὰ πέμψω τὸ καταλληλον ἄτομον, τὸ ὁποῖον θὰ σὲ ἀναπληρώσῃ; μὲ ἠρώτησεν.

— Ὄχι, κύριε, ἀπήντησα· θὰ μείνω μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐδῶ, πλησίον τῆς ἀτυχοῦς νεκρᾶς Ὑποθέτω, προσέθηκα, ὅτι τίποτε περισσότερον δὲν ἠδύνατο νὰ γείνῃ, ἀφ' ὅ,τι ἔγεινε πρὸς σωτηρίαν αὐτῆς.

— Ὄχι, εἶπεν· τίποτε περισσότερον δὲν ἠδύνατο νὰ γείνῃ· θὰ ὑπέφερε πολὺ πρὶν τὴν ἐπισκεφθῶ, ὅτε τὴν εἶδον, ἡ κατάστασίς της ἦτο ἤδη ἀπελπιστική.

— Ὦ Θεέ μου! ἀργὰ ἢ γρήγορα αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα ἔμελλε νὰ ἐπέλθῃ!.. Δὲν εἶνε ἀληθές, κύριε;

Ὁ ἰατρὸς δὲν μοὶ ἀπήντησεν, ἐφαίνετο δὲ ἥκιστα διατεθειμένος νὰ συνδιαλεχθῇ ἐπὶ πλέον μετ' ἐμοῦ.

— Χαῖρε! μοὶ εἶπε, καὶ ἀπῆλθεν.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀπέμεινα παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς νεκρᾶς, ἕως ὅτου ἀφίκετο τὸ ἄτομον, ὅπερ κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του ἔπεμψεν ὁ ἰατρὸς Γούδρικ. Ἦτο γυνή τις ὀνομαζομένη Ἰωάννα Γόουλδ, ἔχουσα τὸ ἦθος λίαν ἀξιοσέβαστον. Δὲν ἔκαμε καμμίαν παρατήρησιν, ἀλλ' εἶπε μόνον ὅτι ἐννόει περὶ τίνος ἐπρόκειτο καὶ ὅτι εἶχε *σαβανώσει* ὄχι ὀλίγους, ἀφ' ὅτου ἐξήσκει τὸ ἔργον της.

[Ἕπεται συνέχεια].

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ὅρα προηγούμενον φύλλον]

ΙΒ'

Τίνι τρόπῳ ὁ Βουσὺ ἐπανεῦρε συγχρόνως τήν τε εἰκόνα καὶ τὸ πρωτότυπον.

Ἡ θήρα εἶχε περατωθῆ τὴν τετάρτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν, κατὰ δὲ τὴν πέμπτην πάντες οἱ μετασχόντες αὐτῆς ἐπανήρχοντο εἰς Παρισίους διὰ τοῦ προαστείου τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, ὡς ἐὰν ὁ βασιλεὺς εἶχε προΐδει τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιοῦ.

Ὁ κύριος δὲ Μονσορώ, προφασισθεὶς ὅτι ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ ἀμέσως, ἀπεχαιρέτισε τοὺς πρίγκηπας καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ Φρομαντώ.

Ὁ βασιλεύς, διερχόμενος πρὸ τῆς Βαστίλλης, προὐκάλεσε τὴν προσοχὴν τῶν φίλων του ἐπὶ τοῦ ὑπερηφάνου καὶ σκυθρωποῦ φρουρίου, θελήσας οὕτω νὰ ὑπομνήσῃ αὐτοῖς τὴν περιμένουσαν αὐτοὺς τύχην, ἐν ᾗ περιπτώσει μετεβάλλοντο ἀπὸ φίλων εἰς ἐχθροὺς αὐτοῦ.

Πολλοί, ἐννοήσαντες, ἐδιπλασίασαν τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ σεβασμοῦ των πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ὁ δοὺξ δ' Ἀνζιοῦ ἔλεγε χαμηλοφώνως πρὸς τὸν παρὰ τὸ πλευρόν του βαδίζοντα Βουσύ:

— Παρατήρησον καλῶς ἀριστερᾷ ἐκείνην τὴν ξυλίνην οἰκίαν, ἥτις ἔχει εἰς τὴν πρόσοψίν της μικρὸν ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης· ἀκολούθησον τὴν αὐτὴν γραμμὴν καὶ ἀρίθμησον τέσσαρας οἰκίας, συμπεριλαμβανομένης τῆς ἐχούσης τὴν Ἀφροδίτην.

— Ἔχει καλῶς, εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Εἶναι ἡ πέμπτη, ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς ὁδοῦ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης.

— Τὴν βλέπω, ἐξοχώτατε· ἰδού, εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ἤχου τῶν σαλπίγκων μας, περίεργοι προβάλλουν εἰς τὰ παράθυρα ὅλων τῶν οἰκιῶν.

— Πλὴν ἐκείνης, εἶπεν ὁ δούξ, τῆς ὁποίας τὰ παράθυρα μένουν κεκλεισμένα

— Ὅπου ὅμως ἠγέρθη ἡ γωνία ἑνὸς παραπετάσματος, εἶπεν ὁ Βουσὺ μετ' ἰσχυρῶν παλμῶν τῆς καρδίας του.

— Ἀλλὰ χωρὶς νὰ δύναταί τις νὰ διακρίνῃ τι. Ὦ! ἡ κυρία φυλάσσεται ἢ φυλάττουσιν αὐτὴν καλῶς.

Ὁ δοὺξ δ' Ἀνζιοῦ, ἐπανελθὼν εἰς τὸ μέγαρόν του, ἔδωκε τὴν κλεῖδα εἰς τὸν Βουσύ, συστήσας αὐτῷ ἐκ νέου νὰ κατασκοπεύσῃ ἐπιμελῶς, ὅπερ ὁ Βουσὺ ὑπεσχέθη νὰ πράξῃ καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸ μέγαρόν του.

Ἐκεῖ εὗρε τὸν Ῥεμῆ, ὅστις οὐδὲν εἶχεν ἐπιτύχει, καὶ εἶπεν αὐτῷ, ὅτι ἤλπιζε νὰ εὕρῃ ὅ,τι ἀνεζήτει.

— Πότε θὰ μάθω, ἠρώτησεν ὁ Ῥεμῆ, ἐὰν ἔσχετε τὴν εὐτυχίαν ταύτην;

— Τὴν πρωΐαν τῆς αὔριον, ἀπεκρίθη ὁ Βουσύ.

— Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ἔχετε ἀνάγκην ἐμοῦ;

— Οὐδόλως, ἀγαπητὲ Ῥεμῆ.

—Δὲν θέλετε νὰ σᾶς ἀκολουθήσω;

— Ἀδύνατον.

— Τουλάχιστον, ἐξοχώτατε, ἐστὲ φρόνιμος.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Βουσύ, ἡ σύστασις εἶναι περιττή· εἶμαι γνωστὸς ὡς τοιοῦτος

Ὁ Βουσὺ ἐλειπνησε, εἶτα δέ, ἅμα τῇ ὀγδόῃ ὥρᾳ, ἐξέλεξε τὸ καλλίτερον ξίφος του, ἔθεσεν εἰς τὴν ζώνην του, παρὰ τὴν βασιλικὴν ἀπαγόρευσιν, ζεῦγος πιστολίων καὶ διέταξε νὰ φέρωσιν αὐτόν, διὰ τοῦ φορείου του, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Παύλου. Φθάσας ἐκεῖ, ἀνεῦρε τὴν ἔχουσαν τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης οἰκίαν, βεβαιωθεὶς δ' ὅτι ἡ πέμπτη οἰκία ἦτο ἡ ὑποδειχθεῖσα αὐτῷ καὶ περιτυλιχθεὶς ἐντὸς εὐρέος καὶ βαθέος χρώματος μανδύου, ἐκρύβη εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, ἀπόφασιν ἔχων νὰ περιμείνῃ δύο ὥρας, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ὁποίων, ἐὰν οὐδεὶς ἐνεφανίζετο, νὰ ἐνεργήσῃ δι' ἴδιον ἑαυτοῦ λογαριασμόν.

Μόλις ὁ Βουσὺ ἐκρύπτετο, ἐννέα ὥραι ἐσήμαινον εἰς τὸ ὡρολόγιον τοῦ Ἁγίου Παύλου. Περιέμεινε δέκα λεπτά, ὅτε διέκρινεν ἐν τῷ σκότει δύο ἱππεῖς, προερχομένους ἐκ τῆς πύλης τῆς Βαστίλλης καὶ σταματήσαντας εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ Τουρνέλ. Ὁ ἕτερος αὐτῶν ἀφίππευσε καὶ ἔρριψε τοὺς χαλινοὺς τοῦ ἵππου του πρὸς τὸν ἕτερον, ὄντα, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἱπποκόμον. Ἀφοῦ δ' εἶδε τοῦτον μετὰ τῶν δύο ἵππων ἀπομακρυνθέντα, διηυθύνθη πρὸς τὴν ὑπὸ τὴν φύλαξιν τοῦ Βουσὺ οἰκίαν.

Φθάσας εἰς ἀπόστασίν τινων βημάτων ἀπὸ τῆς θύρας, ὁ ἄγνωστος ἠρεύνησεν, διὰ τοῦ βλέμματος, μήπως κατεσκοπεύετο· πιστεύσας δ' ὅτι οὐδεὶς ἔβλεπεν αὐτόν, ἐπλησίασεν εἰς τὴν θύραν καὶ ἐγένετο ἄφαντος ὄπισθεν αὐτῆς.

Ὁ Βουσὺ ἤκουσε τὸν θόρυβον τῆς κλεισθείσης θύρας.

Περιέμεινε, λοιπόν, μίαν στιγμὴν ἐκ φόβου μήπως τὸ μυστηριῶδες πρόσωπον εἶχε μείνει νὰ παρατηρήσῃ ἐκ τῆς θυρίδος, εἶτα δ' ἐκινήθη καὶ αὐτός, διῆλθε κατὰ πλάτος τὴν ὁδόν, ἠνέῳξε τὴν θύραν, καὶ ἐπανέκλεισεν αὐτὴν ἀθορύβως. Μετὰ τοῦτο, προὐχώρησε βραδέως, ψηλαφῶν τὰς δύο πλευρὰς τῆς εἰσόδου, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας καὶ πρὸς τ' ἀριστερὰ εὗρε τὴν πρώτην βαθμίδα κλίμακος.

Ἐκεῖ ἐσταμάτησε διὰ δύο λόγους· πρῶτον μέν, διότι ἠσθάνετο τὰς κνήμας του καμπτομένας ὑπὸ τὸ βάρος τῆς συγκινήσεως καὶ δεύτερον, διότι ἤκουσε φωνήν, λέγουσαν:

— Γερτρούδη, εἰδοποιήσατε τὴν κυρίαν σας, ὅτι εἶμαι ἐγὼ καὶ ὅτι θέλω νὰ εἰσέλθω.

Ἡ αἴτησις αὕτη ἐγένετο μὲ ὕφος ἐπιτακτικόν, ἀνεπίδεκτον ἀρνήσεως· μετὰ μίαν δὲ στιγμήν, ὁ Βουσὺ ἤκουσε γυναικεῖαν φωνήν, ἥτις ἀπήντησεν:

— Εἰσέλθετε εἰς τὴν αἴθουσαν, κύριε· ἡ κυρία θέλει ἔλθει ἐκεῖ μετ' ὀλίγον.

Εἶτα δ' ἤκουσε τὸν θόρυβον ἑτέρας κλεισθείσης θύρας.

Τότε ἐνεθυμήθη τὰς δώδεκα βαθμίδας, τὰς ὁποίας ὁ Ῥεμῆ εἶχεν ἀριθμήσει, ἐπο-

μένως ἠρίθμησε καὶ αὐτὸς δώδεκα βαθμίδας, εὑρεθεὶς εἰς τὸ ἄκρον τῆς κλίμακος.

Ἐνεθυμήθη ἐπίσης τὸν διάδρομον καὶ τὰς τρεῖς θύρας, προέβη δέ τινα βήματα, κρατῶν τὴν ἀναπνοήν του καὶ προτείνων τὰς χεῖρας. Ἡ θύρα, δι' ἧς εἰσῆλθεν ὁ ἄγνωστος, ὑπέπεσε πρώτη εἰς τὴν ἀφήν του· ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του καὶ ἀπήντησε δευτέραν, εἰς τὸ κλεῖθρον τῆς ὁποίας ἀνεῦρε μίαν κλεῖδα, φρικιῶν δ' ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ἔστρεψεν αὐτὴν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον.

Τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ἦτο ἐντελῶς σκοτεινόν, ἐκτὸς τμήματος αὐτοῦ, φωτιζομένου, διὰ πλαγίας θύρας, ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ αἰθούσῃ φωτός.

Τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἀμυδροῦ ἐκείνου φωτός, ὁ Βουσὺ ἀνεγνώρισε τὸν θάλαμον, ἐν ᾧ ὠνειρεύθη τὴν ἑσπέραν τοῦ τραυματισμοῦ, ἀπερίγραπτος δ' ἐκ χαρᾶς συγκίνησις κατέλαβεν αὐτόν.

Ὁ Βουσὺ περιετυλίχθη διὰ τῶν παραπετασμάτων τῆς κλίνης καὶ ἠκροᾶτο.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ ἠκούετο ὁ ἀνυπόμονος βηματισμὸς τοῦ ἀγνώστου, ὅστις ἐκ διαλειμμάτων ἵστατο ὑποψιθυρίζων :

— Λοιπόν, θὰ ἔλθῃ ;

Ἐπὶ τέλους, θύρα τις ἐν τῇ αἰθούσῃ ἠνεῴχθη· ἡ θύρα αὕτη ἐφαίνετο οὖσα παράλληλος πρὸς τὴν ἤδη ἡμιηνεῳγμένην. Ἐλαφρὸν βάδισμα καὶ θροῦς μεταξίνης ἐσθῆτος ἔφθασαν εἰς τὴν ἀκοὴν τοῦ Βουσύ, ἐνῷ φωνή, ἐνέχουσα ἐνταυτῷ ἔκφρασιν φόβου καὶ ἀγανακτήσεως, ἔλεγεν :

— Ἰδού με, κύριε, τί με θέλετε πάλιν;

— Ὦ ! ὤ ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βουσύ, ἐὰν ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦναι ἐραστής, συγχαίρω τὸν σύζυγον.

— Κυρία, εἶπεν ὁ πρὸς ὃν ἐγίνετο ἡ τόσον ψυχρὰ ὑποδοχή, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς εἰδοποιήσω, ὅτι, ὢν ἠναγκασμένος νὰ ἀπέλθω αὔριον εἰς Φονταινεβλώ, ἦλθον νὰ διέλθω τὴν νύκτα πλησίον ὑμῶν.

— Μοὶ φέρετε εἰδήσεις ἐκ μέρους τοῦ πατρός μου ; ἠρώτησεν ἡ αὐτὴ γυναικεία φωνή.

— Κυρία, ἀκούσατέ μου.

— Κύριε, ἠξεύρετε τί συνεφωνήθη χθές, ὅτε συγκατένευσα νὰ γενῶ σύζυγός σας· ὅτι, πρὸ παντός, ἢ ὁ πατήρ μου δέον νὰ ἐλθῃ εἰς Παρισίους ἢ θέλω μεταβῇ ἐγὼ ν' ἀνεύρω αὐτόν.

— Κυρία, ἅμα τῇ ἐπιστροφῇ μου ἐκ Φονταινεβλώ, θ' ἀναχωρήσωμεν, σᾶς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ..

— Ὦ ! κύριε, μὴ κλείετε ἐκείνην τὴν θύραν, εἶναι περιττόν· δὲν θὰ διέλθω οὐδὲ μίαν μόνην νύκτα ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην μεθ' ὑμῶν πρὶν ἢ βεβαιωθῶ περὶ τῆς τύχης τοῦ πατρός μου.

Ἡ μετὰ τοιούτου ὕφους λαλοῦσα γυνὴ ἐσύριζε δι' ἀργυρᾶς συρίκτρας.

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐκάλουν τοὺς ὑπηρέτας κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχήν, ὅτε οἰκοδωνίσκος δὲν εἶχον εἰσέτι ἐφευρεθῇ.

Ἀμέσως, δι' ἧς θύρας εἶχεν εἰσέλθει ὁ Βουσύ, εἰσῆλθεν ἡ ἀκόλουθος τῆς νεαρᾶς γυναικός, ὑψηλὴ καὶ ῥωμαλέα κόρη τῆς Ἀνδεγαυΐας, ἥτις ἐφαίνετο ὡς προσδοκῶσα τὴν πρόσκλησιν τῆς κυρίας της καὶ ἔσπευδε νὰ φθάσῃ.

Ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὴν αἴθουσαν, ἠνέῳξε τὴν θύραν αὐτῆς.

Λάμψις φωτὸς εἰσέδυσεν εἰς ὃν θάλαμον εὑρίσκετο ὁ Βουσύ, ὅστις, μεταξὺ τῶν δύο παραθύρων, ἀνεγνώρισε τὴν εἰκόνα.

— Γερτρούδη, εἶπεν ἡ κυρία, δὲν θὰ κατακλιθῆτε, ἀλλὰ θὰ μείνετε πλησίον, ὥστε ν' ἀκούητε τὴν φωνήν μου.

Ἡ θεραπαινὶς ἀπεσύρθη, ἀφεῖσα τὴν θύραν τῆς αἰθούσης ἠνεῳγμένην.

Τότε, ὁ Βουσὺ ἐπλησίασεν ἀθορύβως, ὅπως θέσῃ τὸν ὀφθαλμόν του εἰς τὸ μεταξὺ τῶν στροφίγγων τῆς θύρας καὶ τοῦ τοίχου χάσμα· ὅσον ὅμως ἂν ἐβάδιζεν ἀθορύβως, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ βλέμμα εἰσέδυσεν εἰς τὴν αἴθουσαν, τὸ δάπεδον ἔτριζεν ὑπὸ τοὺς πόδας του.

Ἡ γυνὴ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν θύραν· ἦτο τὸ πρωτότυπον τῆς εἰκόνος· ἡ μάγισσα τοῦ ὀνείρου.

Ὁ ἀνήρ, εἰ καὶ μὴ ἀκούσας τὸ τρίζιμον, ἰδὼν ὅμως στραφεῖσαν τὴν γυναῖκα, ἐστράφη ἐπίσης.

Ἦτο ὁ κύριος δὲ Μονσορώ.

[Ἕπεται συνέχεια].

Δμλ.

Η ΠΑΤΡΙΣ ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.]

— Ἀρκεῖ ὁ νέος νὰ εἶνε ἐκ καλῆς οἰκογενείας.

— Καὶ πλούσιος.

— Ἡ περιουσία δὲν πειράζει καθόλου, μόλον ὅτι δύναται νὰ ὀνειροπολῇ νὰ νυμφευθῇ τίμιον νέον ἄνευ περιουσίας, ἀφοῦ εἶνε ἡ μονογενὴς θυγάτηρ τοῦ Ἰωάννου Βωέ.

Καὶ ἐγέλα ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ ἐκφέρων τὴν ἀλλόκοτον ταύτην ἰδέαν, ἥτις εἰς πάντα ἄλλον θὰ ἐφαίνετο ἀλλόκοτος φιλαυτία.

Τὴν ἐπαύριον ὁ κύριος Βωμὰν δὲν ἐσκέπτετο τὸν διάλογον ἐκεῖνον, ὅτε, διερχόμενος τῆς συνοικίας de Pierres, ἤκουσε νὰ καλῆται. Ἦτο ὁ κύριος Βωέ, ὅστις ἤνοιγε τὸ παράθυρον τοῦ γραφείου διὰ νὰ τὸν φωνάξῃ.

— Ἔλα ἐδῶ, Μακλαβέλη, Ῥισχελιέ, Ταλλεϋράνδε.

— Πρὸς τί αὐτὰ τὰ ὀνόματα ;

— Προσποιεῖσαι ὅτι ἐκπλήττεσαι.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἐννοῶ.

— Πονηρέ !

— Νὰ μὴ χαρῶ, ἂν ἠξεύρω περὶ τίνος πρόκειται.

— Προσποιεῖσαι ὅτι συμβουλεύων με νὰ συμβουλευθῶ τὴν Λουκίαν, δὲν ἐγνώριζες ἐκ τῶν προτέρων τὴν ἀπάντησίν της ; Θὰ ἐτόλμας νὰ μὲ εἴπῃς ὅτι ἀγνοεῖς τὴν εὐτυχῆ τύχην τοῦ ἀνεψιοῦ σου ;

— Πῶς ! τοῦ Αὐγούστου ;

— Θὰ ἴδητε ὅτι θὰ ἀρνῆται μέχρι τέλους. Ἄ! εἶσαι ἐπιτήδειος ἄνθρωπος, καὶ τὰ συμφέροντα τῶν ἰδικῶν σου δὲν χάνονται εἰς τὰς χεῖράς σου.

— Διὰ νὰ σοὶ ἀποδείξω ἐν ἑνὶ λόγῳ τὸ ἀβάσιμον τῶν ὑποψιῶν σου, ἀρκεῖ νὰ σοὶ εἴπω ὅτι μετὰ λύπης θὰ ἔβλεπον τὸν γάμον τοῦ ἀνεψιοῦ μου μετὰ τῆς θυγατρός σας.

— Τί λέγεις, κύριε Βωμάν ; Δὲν εὑρίσκετε τὴν οἰκογένειάν μου ἀνταξίαν τῆς ἰδικῆς σας ;

— Βεβαιότατα· ἀλλὰ σκοπεύω νὰ δώσω εἰς τὸν Αὔγουστον τὴν θυγατέρα μου, καί, ἐπειδὴ δὲν δύναται πιθανῶς νὰ νυμφευθῇ...

— Ἰδοὺ καὶ ἄλλο ! Ὁ Αὔγουστος δὲν ἀγαπᾷ τὴν Μαρίαν.

— Τὴν ἀγαπᾷ ! Δὲν εἶνε ἀρκετὰ ὡραία, ἀξιέραστος, πνευματώδης, ἀρκετὰ εὐπαίδευτος δι' αὐτόν ;

— Θὰ ἐνόμιζέ τις ἀκούων σε ὅτι ἡ Λουκία εἶνε ἄρκτος ἢ δύσμορφόν τι τέρας.

— Δὲν λέγω τὸ ἐναντίον. Ἄλλως τε ἡ λονικία αὕτη εἶνε ἐντελῶς ἀνωφελής, διότι ἡ σύζυγός σου οὐδέποτε θὰ συγκατατεθῇ.

— Διὰ ποῖον μὲ νομίζετε ;

Ὁ κ. Βωμὰν ὕψωσε τοὺς ὤμους, ὅπερ ἐδήλου ὅτι μετρίαν εἶχε πεποίθησιν εἰς τὴν σταθερότητα τοῦ φίλου του.

— Ἄ! Οὕτω πως μὲ νομίζετε; Λοιπόν, ἡ θυγάτηρ μου θὰ γείνῃ κυρία Βωμὰν καὶ θὰ χάσω τὸ ὄνομά μου! Τέλος θὰ προετίμων ἀπειράκις τὸν γάμον τοῦτον, διότι ὁ Αὔγουστος εἶνε καλὸν παιδίον. Ἀλλ' ἀφ' οὗ ἀμφιβάλλωσι τόσον περὶ τῆς ἐνεργείας μου, θὰ ἐπιμένω μέχρι τέλους. Εἶνε καλὸν τὸ παιδίον αὐτό, τὸ γνωρίζω ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του, ὁ πατήρ του ἦτο φίλος μου, καὶ ἡ Λουκία δὲν θὰ ἠδύνατο καλλίτερον σύζυγον νὰ ἐκλέξῃ.

— Τότε θὰ τῷ ζητήσῃς τὴν χεῖρά του;

— Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ νενομισμένα.

— Οὐδέποτε θὰ τολμήσῃ ν' ἀπευθυνθῇ πρός σέ!

— Ἐὰν ἦσο καλὸς θεῖος, θὰ ἀνελάμβανες τὰς διαπραγματεύσεις . . .

— Ἄ! Ὄχι. Θὰ ἀντενεργήσω μάλιστα ὅσον δύναμαι ἵνα ταράξω τὰ σχέδιά σου.

— Ἔστω! καλῶς· θὰ πολεμήσωμεν! Καὶ θὰ ἴδωμεν τίς θὰ νικήσῃ !

Οἱ δύο φίλοι ἀπεχωρίσθησαν μανιώδεις. Ἀμέσως ἀναχωρήσας ὁ κ. Βωμὰν ἔσπευσε νὰ διηγηθῇ τὰ διατρέξαντα εἰς τὴν σύζυγόν του· ἀλλὰ δὲν τὴν εὗρε σύμφωνον μὲ τὴν γνώμην του. Τῷ παρετήρησεν ὅτι ἦτο χρέος του νὰ προειδοποιήσῃ τὴν νύμφην του περὶ τῆς ἀνελπίστου τύχης, ἥτις προσεφέρετο εἰς τὸν Αὔγουστον.

— Ἀλλὰ δὲν συλλογίζεσαι τὴν λύπην τῆς Μαρίας; λέγει.

— Δὲν πιστεύω Ἄλλως τε θὰ ἴδωμεν ἀμέσως.

— Τί σκέπτεσαι νὰ κάμῃς;

— Περίμενε ὀλίγον.

Ἐκάλεσε τὴν Μαρίαν καὶ τῇ ἀνήγγειλεν ἀνεπιτηδείως τὸν προσεχῆ γάμον τοῦ ἐξαδέλφου της μετὰ τῆς δεσποινίδος ωέ.

— Ὁποία εὐτυχία! ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις.

— Βλέπεις, κύριε Βωμάν;

— Λοιπὸν θὰ ἑτοιμασθῶ καὶ θὰ εὕρω τὸν Αὔγουστον. Μοὶ εἶνε ἀδιάφορον, δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος.

— Τί θέλεις, φίλε μου; Ὁ Αὔγουστος καὶ ἡ Μαρία γνωρίζονται πολύ. Τοὺς συνειθίσαμεν νὰ θεωρῶνται ὡς ἀδελφὸς καὶ ἀδελφή· δὲν ἀγαπῶνται ἄλλως πως.

Ὁ κ. Βωμὰν ἦτο περίλυπος· βλέπων τὴν λύσιν, ἣν ἐλάμβανον τὰ πράγματα. Ἀλλ' ἦτο πολὺ γενναῖος καὶ δὲν ἐνόει νὰ ὑποχωρήσῃ. Ὅ,τι ὅμως τὸν ἐπείραζε περισσότερον, ἦτο ἡ σκέψις ὅτι ὁ Ἰωάννης Βωὲ θὰ ἐγέλα διὰ τὴν φοβερὰν ἀποτυχίαν αὐτοῦ, τοῦ σιδηροῦ καὶ ἀκάμπτου Βωμάν !

Δ'

ΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ἤδη ἡ θερμὴ πνοὴ τοῦ ἔαρος μετεμόρφωσε τὴν θέαν τῆς φύσεως. Ἡ χλοερὰ πεδιὰς διαλάμπει ὑπὸ τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας τοῦ Μαΐου, τὰ δένδρα ἀνθοῦσι, τὰ πτηνὰ ᾄδουσι, τὰ ἄνθη ἀναθάλλουσι καὶ ἐν γένει σύμπασα ἡ φύσις διαγελᾷ καὶ νεάζει.

Ὁ γάμος τῆς Λουκίας καὶ τοῦ Αὐγούστου ἀπεφασίσθη. Ὁ κ. Βωὲ ὤφειλε νὰ συνάψῃ μετὰ τῆς γυναικός του μακρὸν καὶ ἐπίπονον ἀγῶνα, πολλάκις κινδυνεύσαντα νὰ καταλήξῃ εἰς σφοδρὰν ἔριν. Ἀλλ' ἐκράτησεν ἑαυτοῦ, καίπερ παροξυνθεὶς ὑπὸ τῆς προκλήσεως τοῦ κ. Βωμὰν καὶ ὑποστηριχθεὶς ὑπὸ τῆς Λουκίας.

Τοιαύτη ἰσχυρογνωμοσύνη παρὰ τῷ συζύγῳ της ἐξέπληξεν ἀμέσως τὴν κ. Βωέ. Μετὰ τὴν ἔκπληξιν ἐπῆλθεν ἡ ὀργή. Ἔπειτα, τῆς ὀργῆς οὐδόλως ὠφελούσης, ἐπῆλθε πραΰνεις. Ὁ κ. Βωὲ ἔμεινε σταθερός, μέχρις οὗ ὡραίαν τινὰ ἡμέραν ἡ σύζυγός του τῷ εἶπε :

— Κάμετε ὅπως θέλετε. Ὡς πρὸς ἐμέ, ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ ἀναμιχθῶ εἰς ταύτας τὰς μωρολογίας, ἀπέρχομαι εἰς Παρισίους καὶ θὰ ἐπανέλθω ἀφ' οὗ τελειώσουν ὅλα.

— Γνωρίζετε καλῶς ὅτι ὁ γάμος οὗτος δὲν θὰ γείνῃ ἐν ἀπουσίᾳ σας

— Πρέπει ἐν τούτοις νὰ μὲ καλέσητε, ἐκτὸς ἂν προτιμᾶτε νὰ ἐγκαταλίπητε τὸ ὡραῖον τοῦτο σχέδιον.

— Οὐδέποτε εἰς τὴν ζωήν μου! ὑμεῖς, ὑμεῖς, ἀγαπητή μου φίλη, θὰ ἐπανέλθητε λογική.

Τὴν ἐπιοῦσαν, ἡ κυρία Βωέ, ὑπερευχαριστημένη εἰς τὸ ἔπακρον, ὡς ἔχουσα ἀφορμὴν νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ Στρασβοῦργον, ἀνεχώρει διὰ Παρισίους, ἀποφασίσασα ν' ἀντιστῇ μέχρι τέλους.

Ὁ σύζυγός της ἦτο βέβαιον ὅτι ἦτο ὁ ἠπιώτερος σύζυγος, ὃν ἠδύνατό τις νὰ ἐπιτύχῃ· ἀλλὰ τοιοῦτοι εἶνε πάντοτε οἱ εἰρηνικοὶ χαρακτῆρες, οὓς παροργίζει τὸ πολὺ μία ἄδικος ἀντίταξις. Μετὰ δύο ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς κυρίας ἡμέρας, ὁ γάμος ἀπεφασίσθη καὶ ὁ Αὔγουστος συγκατετέθη.

— Οὐχ ἧττον δὲν δυνάμεθα νὰ ὁρίσωμεν τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου πρὸ τῆς ἀφίξεως τῆς συζύγου μου, ἥτις ὑπῆγε νὰ διέλθῃ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ χειμῶνος ἐν Παρισίοις χάριν ὑγιείας, προσέθηκεν ὁ ἔμπορος.

Πάντες ἐνόησαν τὴν πρόφασιν ταύτην· εὐκόλως ἐμάντευσαν τὸ αἴτιον τῆς κατεσπευσμένης ταύτης ἀναχωρήσεως. Εἶνε ἐπάναγκες νὰ ὑπάρχωσι λόγοι σοβαρώτεροι τῆς ἁπλῆς ἀδιαθεσίας, ἵνα ἀποφασίσῃ μία μήτηρ ν' ἀναχωρήσῃ ἐν τοιαύτῃ περιστάσει. Ἀλλ' ὁμοφώνως ἐπῆνεσαν τὴν σταθερότητα τοῦ Βωέ, ὅστις προὐτίμα ὡς γαμβρὸν Στρασβούργιον ἢ gentleman τινα ἐκ Παρισίων.

Ὁ Αὔγουστος ἐπεθύμει ὅπως ὁ γάμος τοῦ Γουλιέλμου καὶ τῆς Μαρίας εὐλογηθῇ συγχρόνως μετὰ τοῦ ἰδικοῦ του· ὅθεν παρώτρυνε τὸν φίλον του νὰ ἐξηγηθῇ ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον. Οὗτος ἠναγκάσθη νὰ τῷ ὁμολογήσῃ τὴν αἰτίαν τῆς σιγῆς του. Ἄλλως τε ἡ στιγμὴ ἐπλησίαζε, καὶ θὰ ἠδύνατο νὰ κάμῃ τὴν πρότασιν. Ἡ μήτηρ του ἡτοιμάζετο νὰ ἔλθῃ εἰς Στρασβοῦργον.

Ἐπὶ τέλους ἔλαβεν ἐπιστολὴν ἀγγέλλουσαν αὐτῷ τὴν ἄφιξίν της διὰ τὴν μεθαύριον. Ἔδραμε νὰ ἀνακοινώσῃ τὴν εἴδησιν ταύτην τοῖς κ.Λίπμαν, οἵτινες τῷ προσέφερον δωμάτιον διὰ τὴν μητέρα του· ἀλλ' ὁ Γουλιέλμος, μὴ θέλων νὰ διαταράξῃ αὐτούς, ἐδήλωσεν ὅτι ἡ μήτηρ του θὰ διέμενεν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ.

Ἐπορεύθη νὰ τὴν ζητήσῃ εἰς τὸν σταθμόν, ἀνυπόμονος νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ, καὶ νὰ τῇ πλέξῃ διὰ ζώσης φωνῆς τὸ ἐγκώμιον ἐκείνης, ἣν ἠγάπα.

— Ἔχω πλήρη ἐξουσίαν παρὰ τοῦ πατρός σου, τῷ εἶπεν ἡ ἀγαθὴ κυρία· δύναμαι νὰ πράξω ὅ,τι μοὶ φανῇ καλόν. Αἱ ἀσχολίαι του δὲν τῷ ἐπιτρέπουσι ν' ἀπουσιάσῃ τώρα. Καὶ εἶνε πολὺ ἐξαισία ἡ μικρὰ αὕτη Γαλλίς;

— Ἀ! μῆτερ, εἶνε ἄγγελος!

— Εἶσαι ἀπαράλλακτος ὁ πατήρ σου καθ' ὅλα· ἐκεῖνος ἐπίσης μὲ ἐθεώρει ὡς ἄγγελον ἄλλοτε.

— Ὁ πατήρ μου ἔκαμε γάμον ἐρωτικὸν καὶ οὐδέποτε ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ μετανοήσῃ. Δὲν εἶσθε ἡ μᾶλλον πραεῖα, ἡ τρυφερωτέρα καὶ ἡ μᾶλλον ἀξιαγάπητος σύζυγος, ἣν δύναταί τις νὰ εὕρῃ;

— Ἀ! πρόσεξον! Ἐὰν μὲ κολακεύῃς, θὰ προφυλαχθῶ..Ἀλήθεια, ὁμιλοῦσιν οἱ Βωμὰν τὴν γερμανικήν; Δὲν ἠξεύρω γρῦ γαλλικά.

— Πάντες γνωρίζουσι τὴν γερμανικὴν ἐνταῦθα, καὶ δύνασθε νὰ συνομιλῆτε μετὰ τῆς κυρίας Βωμάν, ὁσάκις ἐπιθυμεῖτε. Ἡ Μαρία ἔμαθε τὴν γερμανικὴν ἐκ παιδικῆς ἡλικίας καὶ τὴν ὁμιλεῖ ὡς γνησία Σαξωνίς. Καθ' ὅλα εἶνε νέα ἐξαίρετος. Θὰ ἴδητε, θὰ ἴδητε.

Ἡ Μαρία ἠρυθρίασεν ἀμέσως ἐκ φόβου καὶ χαρᾶς εὐρεθεῖσα τὸ πρῶτον ἀπέναντι τῆς κυρίας Ῥαζενωέ. Εἶχεν ἐννοήσει ὅτι ἡ εὐτυχία της ἐξήρτητο ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ τῆς πρώτης ταύτης συνεντεύξεως. Προὔκειτο λοιπὸν νὰ γείνῃ ἀρεστὴ εἰς τὴν μητέρα τοῦ Γουλιέλμου. Οὐδένα δὲ ὑπαινιγμὸν ἔκαμον περὶ τοῦ περιποθήτου ἀντικειμένου. Ὡμίλησαν περὶ Στουτγάρδης, Ἀλσατίας, περὶ συγγενείας τῶν δύο χωρῶν, περὶ τοῦ κ. Βωέ, περὶ παντὸς θέματος ἐπὶ τέλους. Ἡ Μαρία κατόπιν ἐκαθέσθη πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ ἔπαιξε τεμάχια τῶν Weber, Mozart, Beethoven, πρὸς μεγάλην εὐχαρίστησιν τῆς Βυρτεμβεργίας, ἀρίστης μουσουργοῦ ὡς καὶ ἡ Μαρία. Ὅθεν ὅτε ὁ Γουλιέλμος συνώδευσεν αὐτὴν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ τὴν ἠρώτησε περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν παρατηρήσεών της, τῷ ἀπεκρίθη ὅτι οἱ Βωμὰν τῇ ἐφαίνοντο ἐντιμότατοι ἄνθρωποι καὶ ὅτι καὶ ἡ Μαρία τῇ ἐφαίνετο πεπροικισμένη μὲ ὅλας τὰς ἀρετάς, αἵτινες πρέπει νὰ κοσμῶσι μίαν νεάνιδα. Πᾶς τις δύναται νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ γλῶσσα αὕτη ἐνέπλησε χαρᾶς τὸν ἐραστήν μας· ἀλλ' ἡ μήτηρ του ἐμετρίασε τὸν πόθον του. Ἐνόει νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ μὴ ἀποφασίσῃ ἐλαφρῶς περὶ τόσον σοβαροῦ ἀντικειμένου.

Τῇ ἐπαύριον, ὅτε ὁ Γουλιέλμος εἰσῆλθε παρὰ τῇ κυρίᾳ Ῥαζενωέ, εὗρεν ἐκεῖ τὸν Ἰούλιον Βέκκερ. Μόλις οὗτος τὸν παρετήρησεν ἐρχόμενον νὰ τοποθετηθῇ ἀπέναντί του, τῷ εἶπεν:

— Εἶνε ἀληθὲς ὅτι θέλεις νὰ νυμφευθῇς, Γαλλίδα;

— Καὶ τί ἔκτακτον εὑρίσκετε εἰς αὐτό;

— Πῶς, ἄθλιε, δὲν ἐννοεῖς τὸ δεινὸν τῆς πράξεως, τὴν ὁποίαν σκέπτεσαι! Δὲν εἶνε αὐτόχρημα ἔγκλημα κατὰ τῆς πατρίδος; Καὶ ποίαν θέλεις νὰ νυμφευθῇς; Μίαν Βωμάν! Τὴν κόρην μικροῦ τινος ἐμπόρου τοῦ μηδενός! ἐν ᾧ ἐν Στουτγάρδῃ ἤθελες εὑρεῖ δέκα μέρη καλλίτερα!

— Ἀγαπῶ τὴν δεσποινίδα Μαρίαν, καὶ δὲν μὲ μέλει περὶ τῆς περιουσίας της. Οἱ γονεῖς της εἶνε ἔντιμοι ἄνθρωποι καὶ ἁπλοῖ, ὡς τοὺς ἰδικούς μου. Δὲν ἔχω λοιπὸν ἀφορμὴν νὰ τοὺς περιφρονῶ.

— Βλέπω καλῶς ὅτι εἶσαι ἐρωτευμένος. Ὁ ἔρως εἶνε τυφλὸς καὶ πλησιάζει εἰς τὴν μωρίαν· εὐτυχῶς, ἡ μήτηρ σου θὰ ἔχῃ φρόνησιν καὶ δὲν θὰ συνεργήσῃ εἰς . . .

— Ἐ πῶς! μῆτέρ μου, μετεβάλετε γνώμην ἀπὸ χθές;

— Ὄχι ἀκριβῶς· μόνον ὁ Ἰούλιος μοὶ κάμνει παρατηρήσεις, αἵτινες μοὶ φαίνονται τόσον λογικαί. . .

— Ὁ Ἰούλιος δὲν ἔπρεπε ν' ἀναμιγνύηται εἰς ὅ,τι δὲν τὸν ἐνδιαφέρει.

— Πῶς, δὲν εἴμεθα ἀρχαῖοι φίλοι; Ἡ εὐτυχία σου δὲν πρέπει νὰ μὲ ἐνδιαφέρῃ;

— Μάλιστα, εἴμεθα ἀρχαῖοι φίλοι, καὶ δὲν ἐπιζητῶ, ἢ νὰ βλέπω τὴν φιλίαν ταύτην παγιουμένην σὺν τῷ χρόνῳ. Ἀλλὰ θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃς νὰ σοὶ εἴπω ὅτι δὲν ἐνεργεῖς ἀκριβῶς ὅπως πρέπει διὰ τοῦτο

— Ἀ! ἰδοὺ οἱ ἄνθρωποι! τοὺς παρέχεις χάριν, οὗτοι δὲ δυσαρεστοῦνται.

— Ἐ! οὐδεὶς ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ τὰς χάριτάς σου· σὲ συνεβουλεύθην;

— Οὕτω; Κάλλιστα. Νυμφεύθητι ὁποίαν δήποτε θέλεις, δὲν ἀναμιγνύομαι εἰς τίποτε. Χαίρετε, κυρία Ῥαζενωέ, ὁ υἱός σας εἶνε ἄνθρωπος ἀγνώμων, καὶ δὲν ἀξίζει νὰ ἔχῃ φίλον ὡς ἐμέ.

Καὶ ὁ Ἰούλιος ἐξῆλθε μετὰ τῆς ἀξιοπρεπείας προσβληθέντος ἀνδρός.

— Διατί τῷ ὡμίλησας οὕτω, τέκνον μου; Ὁ Ἰούλιος σὲ ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς καὶ ὁμιλεῖ διὰ τὸ συμφέρον σου.

— Ἂς μοὶ παράσχῃ ὀλίγην στοργὴν ἐξ ἐκείνης, ἣν τῷ ἔδειξα πάντοτε, εἶνε δυνατόν, καίτοι ἡ φιλοστοργία δὲν πνίγει τὰς φύσεις, ὡς τὴν ἰδικήν του. Ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὸ λογικόν του εἶνε ἐσκοτισμένον ὑπὸ μωρᾶς προλήψεως, ἣν νομίζει πατριωτικὴν καὶ ἥτις εἶνε ἁπλούστατα ἀδικία κατὰ τῆς Γαλλίας. Δύναται δὲ νὰ ἀποξενώσῃ δύο ἔθνη ἡ παράλογος ἀντιπάθεια τῶν φυλῶν, καὶ εἶνε ἔγκλημα εἰς τὴν ἐποχήν μας νὰ ἐπιθυμῶμεν τὴν διαιώνισίν της. Ὅταν τις ἀποστρέφηται μίαν χώραν, δὲν πρέπει νὰ ἔρχηται καὶ νὰ διαμένῃ ἐν αὐτῇ καὶ μάλιστα νὰ ζητῇ ἐξ αὐτῆς τὸν ἐπιούσιον ἄρτον του.

— Ὁ πατήρ σου μοὶ συνέστησε πολὺ νὰ ἴδω τὸν Ἰούλιον, διότι ἐκτιμᾷ τὸ πνεῦμά του, ἂν οὐχὶ τὴν κρίσιν του! Ἐν τούτοις πᾶν ὅ,τι πρὸ ὀλίγου μοὶ εἶπε μὲ ἐτάραξε καὶ κλονεῖ ὀλίγον τὴν ἀπόφασίν μου.

— Ὦ μῆτέρ μου, θὰ προξενήσητε τὴν δυστυχίαν τοῦ τέκνου σας ὅπως ἀκολουθήσητε τὰς συμβουλὰς παιδίου, ὅπερ οὐδέποτε ἔσχε γενναίαν ἰδέαν εἰς τὴν καρδίαν του; Ἐν τούτῳ, ὡς καὶ ἐν παντί, ὁ Βέκκερ δὲν ἔχει τὴν κοινὴν αἴσθησιν. Ἐὰν πάντες ἐσκέπτοντο ὡς αὐτός, ἡ Εὐρώπη ἅπασα θὰ ἦτο ἀνάστατος καὶ τὸ κράτος τοῦ πολέμου θὰ ἐνυπῆρχεν ἐν αὐτῇ διηνεκῶς.

— Ἴδωμεν, ἴδωμεν μὴ ἀπελπίζεσαι. Θὰ λησμονήσω ὅ,τι μοὶ εἶπε.

Τὴν ἑπομένην πέμπτην, βλέπων τὸν ὡραῖον καιρόν, ὁ κ. Βωμὰν προέτεινεν εἰς τὴν σύζυγον καὶ τὰς θυγατέρας του νὰ ἐξέλθωσιν εἰς τὸν περίπατον τῆς Κονστάδης.

— Θὰ λάβωμεν καὶ τὴν κυρίαν Ῥαζενωέ, ἥτις δὲν θὰ δυσαρεστηθῇ νὰ ἀκούσῃ τὴν στρατιωτικήν μας μουσικήν. Ὁ Γουλιέλμος ἀναμφιβόλως θὰ μᾶς συνοδεύσῃ. Πιστεύω ὅτι τώρα ὁ Βωέ καὶ ὁ Φριδὲλ θὰ τῷ παράσχωσιν ἄδειαν. Ἀπέρχομαι νὰ τὸν εἰδοποιήσω.

Μετὰ μίαν ὥραν ἦσαν καθ' ὁδόν. Ὁ κ. Βωμὰν εἶχε προσφέρει τὸν βραχίονα εἰς τὴν κυρίαν Ῥαζενωέ. Ὁ Γουλιέλμος ἠκολούθει μετὰ τῆς κυρίας Βωμὰν καὶ τῶν νεανίδων. Διῆλθον τὸ Broglie, ὡς καὶ ὑπὸ τὴν πύλην τῶν Ἰουδαίων καὶ ἔφθασαν μετ' ὀλίγον εἰς Κονστάδην.

Ὁ περίπατος ἦτο ζωηρότατος. Αἱ κυρίαι, ἡνωμέναι εἰς κύκλους, συνδιελέγοντο πρὸς ἀλλήλας ἐπαγρυπνοῦσαι ἐπὶ τῶν παιδιῶν τῶν τέκνων των. Οἱ κομψευόμενοι περιεπάτουν· ἡ μουσικὴ τῶν γεφυροποιῶν ἐπαιάνιζε τὰ καλλίτερα τεμάχια τοῦ προγράμματός της. Ἡ ἡμέρα ἦτο λαμπρά. Ὁ ἥλιος τοῦ Μαΐου ἠκτινοβόλει εἰς τὸν ἀνέφελον οὐρανόν. Ἐν ἀπόπτῳ ἡ πόλις ἐδείκνυε τὰ δώματά της. Τὸ κωδωνοστάσιον τῆς μητροπόλεως ἐξεῖχε θριαμβευτικῶς τοῦ συρφετοῦ τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν χαμηλοτέρων πύργων τοῦ Νέου Ἁγίου Πέτρου καὶ τοῦ νέου ναοῦ.

Ἡ κυρία Ῥαζενωὲ εὗρισκε πάντα ταῦτα ὡραιότατα· ἦτο πολὺ δικαία, ὥστε ἀνεγνώριζεν ὅτι τὸ Στρασβοῦργον ἤρχιζε πλέον τῆς Στουτγάρδης, καὶ ὅτι οἱ στρατιῶται μὲ τὰς ἐρυθρὰς περισκελίδας των ἐφαίνοντο ὡραῖοι.

Περιπατήσαντες ἐπ' ὀλίγον εἰσῆλθον εἰς τὸν κῆπον Λὶψ ἵνα ἀναπαυθῶσιν. Ἀλλ' ἡ Ἐλίζα, ἥτις δὲν ἠσθάνετο κόπωσιν καθ' ὅλον, ἠθέλησε νὰ ἴδῃ τὴν ἄρκτον Μαρτῖνον ἐν τῷ κλωβῷ της, ἐδέησε δὲ ὅπως ὁ Γουλιέλμος τὴν συνοδεύσῃ. Ἡ πανοῦργος ἐπωφελήθη τῆς περιστάσεως ἵνα τὸν ἐρωτήσῃ ἐὰν ἦτο ἀληθὲς ὅτι θὰ ἐνυμφεύετο τὴν ἀδελφήν της.

— Ἡ μαμὰ τὸ ἔλεγε χθὲς σιγαλὰ εἰς τὸν παπάκη, ἀλλὰ τὰ ἤκουσα ὅλα. Καὶ ὁ παπάκης ἀπεκρίθη: «Τί περιμένει λοιπὸν νὰ τὸ φανερώσῃ;»

Ὁ Γουλιέλμος ἠρυθρίασεν ὡς μαθητὴς συλλαμβανόμενος ἐπὶ ψεύδει, καὶ ἵνα ἀναλάβῃ εὐπρεπὲς ἦθος, ἠρώτησε τὸ κοράσιον ἐὰν τὸν ἤθελεν ὡς γαμβρόν.

— Ὦ! μάλιστα, θὰ ἦμην πολὺ εὐχαριστημένη καθὼς καὶ ἡ Μαρία.

— Πῶς τὸ ἠξεύρετε;

— Εἶνε εὐκολώτατον νὰ τὸ μαντεύσῃ τις· ὁσάκις μέλλετε νὰ ἔλθητε, γίνεται ὡραιοτέρα τοῦ συνήθους.

Ἐπειδὴ εὑρίσκοντο εἰς γωνίαν μεμονωμένην, ὁ Γουλιέλμος ἔλαβε τὸ κοράσιον εἰς τοὺς βραχίονάς του καὶ τὸ ἠσπάσθη ἐπὶ τῶν δύο παρειῶν. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου εἶπε, τὸν ἐνέπλησεν ἀνεκλαλήτου χαρᾶς.

F. Diény.

[Ἕπεται συνέχεια]

Γραμματοκιβώτιον

κκ. Μ. Γ. Μ. Μελιτούπολιν, Δ. Μ. Γ. Λάρισσαν· Σ. Ι. Λ. Ζάκυνθον, Β. Μ. Ναύπλιον, Ν. Ε. Β. καὶ Θ. Κ. Τούλτσαν, Σπ. Α. Μ. Μ. Ρ. καὶ Ι. Σ. Κ. Κεφαλληνίαν, Γ.Π. Ἰατρόν, Λαύριον, Α.Κ. Γραμ.Πρωτ. Μεσολόγγιον, κυρίας Ἄνναν Α καὶ Ἀγ. Σ. Ρ., καὶ κ. Γ Κ. Πάτρας, Μ Ν. Κ. φ. ν. Πόρον, Σ. Δ. Κ. μαθ. Χαλκίδα, Ι. Γ. ὑπ. Ἀργοστόλιον, Σπ. Τ. καὶ Β. Μ. Ναύπλιον, κυρίαν Χαριτίνην, Π. Μ. Τούλτσαν, ἐλήφθησαν.—κ. Δ. Ν. Μ. Μηλέας(Βώλου)· Συνδρομή σας ἐλήφθη· τὴν ὑπ' ἀριθ. 197 ἀπόδειξίν σας ζητήσατε παρὰ τοῦ ἐν Βώλῳ κ. Ἀντ. Ντούρου. — Β. Andersen Πάτρας. Πέμψατε καὶ τὸ τέλος.— Μιᾷ συνδρομητρίᾳ. Ἀθήνας, κκ. Ἐμμ. Κ. Πειραιᾶ καὶ Φ. Σ. Κ. Καλάμας· Ἂν καὶ αἱ ἀπαιτήσεις ὑμῶν εἶνε μεγάλαι, ἐν τούτοις θὰ προσπαθήσωμεν νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν.—κ. Ν. Μ. Θεσσαλονίκην· Χρήματα ἐμβάσατέ μας διὰ συν[τικῆς ἢ χρυσοῦ.

ΑΘΗΝΗΣΙ.—ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ.3.